সৌদামিনী

সম্পাদনা

গীতিমণি হাটীমূৰীয়া

উন্মোচকৰ স্বাক্ষৰ-

ABkonwar
8/3/2022

সৌদামিনী

সম্পাদনা

গীতিমণি হাটীমূৰীয়া

সৌদামিনী...

প্ৰকাশকাল : ০৮ মাৰ্চ, ২০২২
অসমীয়া বিভাগ
অসম মহিলা বিশ্ববিদ্যালয়
যোৰহাট
৭৮৫০০১

সম্পাদনাৰ আঁৰত

মুখ্য উপদেষ্টা : ড° অজন্তা বৰগোঁহাই
উপদেষ্টা : তপন কুমাৰ গোঁহাই
: ড° লক্ষ্মীকান্ত হাজৰিকা
: ড° অৰুণিমা গোস্বামী
: ড° মহাশ্বেতা দেৱী
সম্পাদক : গীতিমণি হাটীমূৰীয়া
হস্তাক্ষৰ : অনন্যা খাৰঘৰীয়া
অলংকৰণ : পৰীস্মিতা গগৈ
পুনম ৰজক
পৰীস্মিতা বৰা
প্ৰগতি গগৈ
পৰীস্মিতা চুতীয়া
সুমন গগৈ
মধুস্মিতা পাতিৰি
বিশেষ কৃতজ্ঞতা : ড° জ্যোতিৰেখা হাজৰিকা

– উছৰ্গা –

নিজক ভালপোৱা প্ৰতিগৰাকী

নাৰীৰ

হাতত "সৌদামিনী" আগবঢ়ালোঁ ...

শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

আমাৰ মাজৰ পৰা হেৰাই যোৱা
কৰ্মযোগী, সৃষ্টিকামী, সমাজ গঢ়াৰ
অগ্ৰেপুৰুষাৰ্থ কৰা প্ৰতিগৰাকী
নমস্য নাৰীলৈ গভীৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি
নিবেদন কৰিলোঁ ।

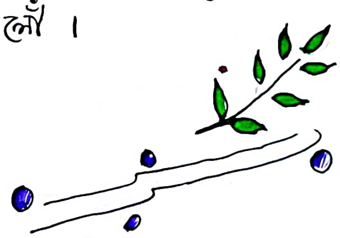

শুভেচ্ছাবাণী

ড° অজন্তা বৰগোঁহাই ৰাজকোঁৱৰ
উপাচাৰ্য, অসম মহিলা বিশ্ববিদ্যালয়
যোৰহাট

অদ্য ০৮ মাৰ্চ, ২০২২ তাৰিখে আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱসৰ লগত সংগতি ৰাখি অসম মহিলা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগে "সৌদামিনী" শীৰ্ষক এখন হাতে লিখা আলোচনী প্ৰকাশ কৰিবলৈ অগ্ৰসৰ হোৱা বুলি জানিবলৈ পাই অতিশয় সুখী হৈছোঁ।

নাৰী অধিকাৰৰ সংগ্ৰামসমূহৰ এক সুদীৰ্ঘ পৰিক্ৰমাৰ স্বীকৃতি স্বৰূপে ১৯৭৫ চনৰ ০৮ মাৰ্চ তাৰিখটো ৰাষ্ট্ৰসংঘই আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱস হিচাপে ঘোষণা কৰে, কিন্তু নাৰীৰ পূৰ্ণ স্বাধীনতা আৰু সমতাৰ অধিকাৰৰ দাবী সাম্প্ৰতিক সময়তো অতি প্ৰাসংগিক হৈ ৰৈছে। সমাজত যেতিয়ালৈকে প্ৰতিগৰাকী নাৰীয়ে নিজস্ব প্ৰতিভা চিনাক্ত কৰি তাৰ বিকাশ সাধন কৰিব নোৱাৰে, তেতিয়ালৈকে লিংগ বৈষম্য বিদ্যমান হৈ ৰ'ব।

আত্মমৰ্যাদা সম্পন্ন সম্পূৰ্ণ মানৱসত্তাৰূপে নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ নাৰীয়ে নিজক প্ৰকৃতাৰ্থত শিক্ষিত কৰি তুলিব লাগিব। স্বাধিকাৰ আৰু স্ব-মৰ্যাদা ৰক্ষাৰ অবিৰত সংগ্ৰামসমূহত প্ৰতিগৰাকী নাৰীয়েই নিজকে সজাগ আৰু সক্ষম কৰি তুলিব লাগিব। এনে এক সুদীৰ্ঘ সংগ্ৰামত অংশগ্ৰহণৰ প্ৰস্তুতি হিচাপে "সৌদামিনী" আলোচনীখন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰীসকলৰ কাৰণে এক আধাৰশিলা হিচাপে পৰিগণিত হ'ব বুলি আশা ৰাখিলোঁ।

শুভেচ্ছা বাৰ্তা

তপন কুমাৰ গোঁহাই
পঞ্জীয়ক, অসম মহিলা বিশ্ববিদ্যালয়
যোৰহাট

অসম মহিলা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগে ০৮ মাৰ্চ, ২০২২ তাৰিখে আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱসৰ লগত সংগতি ৰাখি "সৌদামিনী" নামৰ এখন হাতেলিখা আলোচনী প্ৰকাশৰ কাম হাতত লোৱা বুলি জানিব পাৰি আনন্দিত হৈছোঁ। সাম্প্ৰতিক সময়ত এনেধৰণৰ চিন্তাৰ যথেষ্ট প্ৰাসংগিকতা আছে। হাতে লিখা আলোচনী এখনৰ সম্পাদনাৰ অন্তৰালত ভাৱৰ্থখিনি দিশ লুকাই থাকে। এনে প্ৰয়াসে ছাত্ৰীসকলক সৃষ্টিশীল কাম-কাজৰ লগত জড়িত হ'বলৈ সুযোগ দিয়াৰ লগতে বৌদ্ধিক উত্তৰণতো নিশ্চয়কৈ সহায় কৰিব। অসমীয়া বিভাগৰ এই প্ৰচেষ্টাৰ আন্তৰিক শলাগ লৈছোঁ আৰু সম্পাদকলৈ শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

শুভেচ্ছাবাণী

অসমীয়া বিভাগে প্ৰথমবাৰলৈ প্ৰকাশ কৰিবলগীয়া হাতেলিখা আলোচনীখনলৈ আমাৰ ফালৰ পৰা শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। বিভাগৰ শিক্ষয়িত্ৰী আৰু ছাত্ৰীসকলৰ দ্বাৰা কৰা এই প্ৰচেষ্টা অতুলনীয় আৰু উত্তৰোত্তৰ প্ৰশংসাৰ পাত্ৰ। অনেক জটিলতা আৰু কভিদযুক্ত পৰিৱেশতো নেওচি আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱস উপলক্ষে প্ৰকাশিত আলোচনীখনৰ লিখনীসমূহে পঢ়ুৱৈ সমাজৰ সমাদৰ পাওঁক। তাৰেই কামনাৰে ...

ড° লক্ষ্মীকান্ত হাজৰিকা
শৈক্ষিক পঞ্জীয়ক
অসম মহিলা বিশ্ববিদ্যালয়

শুভেচ্ছাবাণী...

অসম মহিলা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ জন্মৰ সময়তেই প্ৰতিষ্ঠা হোৱা অসমীয়া বিভাগটোৱে আজি সাত বছৰ অতিক্ৰম কৰিলে। বিভাগৰ ছাত্ৰীসকলে তেওঁলোকৰ চিন্তাৰে আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱস, ২০২২ ৰ দিনটোত এখন হাতে লিখা আলোচনী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন সদস্যৰ হাতত তুলি দিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছে। তেওঁলোকৰ এই প্ৰচেষ্টা শলাগ লোৱাৰ লগতে বিভাগটোৰ উত্তৰোত্তৰ কামনা কৰিলোঁ।

ড° অৰুণিমা গোস্বামী
ভাৰপ্ৰাপ্ত বিভাগীয় প্ৰধান
অসমীয়া বিভাগ

সম্পাদকীয়...

"সৌদামিনী" আমাৰ এক আন্তৰিক প্ৰয়াস। এক সৃষ্টিকামী চিন্তাৰ বীজ সিঁচাৰ চেষ্টাই আমাৰ এই পৰিকল্পনাৰ অন্যতম কাৰণ। জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাই কৈ গৈছে 'সুন্দৰৰ আৰাধনা জীৱনৰ ধৰ্ম' — সাহিত্য হৈছে সুন্দৰ আৰু সৎ কৰ্মৰ সাধনাভূমী। সৌন্দৰ্য নাথাকিলে সমাজ কদৰ্য হয়। কদৰ্য পৰিবেশ মানুহৰ বসবাসৰ উপযোগী হৈ নাথাকে। সেয়ে এটা সুস্থ পৰিবেশ মানৱ জাতিৰ বাবে কাম্য। তেনেকৈ বাহ্যিক পৰিবেশৰ দৰে ব্যক্তিৰ মানসিক পৰিবেশৰ সুস্থতাও এখন সমাজৰ বাবে অতি দৰকাৰী সম্পদ। এই মানসিক সুস্থতাৰ বাবে মানুহক লাগে একতা আৰু সৃজনশীল একোটা মন। সাহিত্যই মানুহক একত্রিত কৰি নতুন চিন্তাৰ পথ দেখুৱাই; স্থান-কাল-পাত্ৰৰ পৰিধি ছেৰাই বিশ্বজনীন এক অনুভূতিৰ জগত বান্ধি পেলাব পাৰে। সাহিত্যৰ শক্তি অপাৰ, সভ্যতা-সংস্কৃতিৰ মণিকূট জিলিকাই ৰাখিবলৈ ভাষা-সাহিত্যৰ চৰ্চা নিতান্তই দৰকাৰী বিষয়।

'সৌদামিনী'ক নাৰী বিশেষ সংখ্যাৰূপে সজাই তুলিবলৈ কৰা আমাৰ যি প্ৰযত্ন সেয়া তেনেই চমুকীয়া। নাৰী এক শক্তি, সাধনা আৰু স্থিতিৰ প্ৰতীক। নাৰী সম্ভাৱনা আৰু বিনাশৰো আধাৰ। আমি নাৰীসকল সম্ভাৱনাৰ সাধক হোৱাৰ বাঞ্ছা কৰিলেই নহ'ব তাৰ বাবে আমি কঠোৰ পৰিশ্ৰম, আত্মবলেৰে অধিকাৰী হ'বলৈ চেষ্টা কৰিব লাগিব। বিশ্বৰ অনেক-

নাৰীৰ অক্লান্ত সংগ্ৰামী জীৱন কাহিনী আমাৰ বাবে সাহসৰ প্ৰতিফলন। নাৰী কেতিয়াও দুৰ্বল নহয়, আত্মশক্তি বৃদ্ধিৰে নাৰীয়ে কৰিব নোৱাৰা একোৱেই নাই। সেয়ে আমাৰ ছাত্ৰীসকলে এনে শক্তি সহকাৰে জীৱনমুখী হ'বলৈ, আকাশমুখী হ'বলৈ যত্ন কৰাটো নিতান্তই প্ৰয়োজনীয়।

সাম্প্ৰতিক সময় আমাৰ বাবে অনুকূল নহয়। চাৰিওফালে ভালতকৈ বেয়াৰ পয়োভৰ বাঢ়ি গৈ আছে। এই প্ৰতিকূলতাকো নেওচি জয়ী হ'বলৈ চেষ্টা কৰাটোহে উচিত কৰ্ম। সেই আগবাঢ়ি যোৱাৰ পথটো দুৰ্গম হলেও আগলৈ যোৱাৰ বাট আমি নিজেই প্ৰশস্ত কৰি তুলিব পৰাটোহে আচল প্ৰত্যাহ্বান।

লক্ষ্যৰ বৰঘৰটো নিৰ্মাণ কৰোঁতে সচেতন নহ'লে জীৱনৰ মাৰমখৰ খাই পৰিব পাৰে। সেয়ে আমি নাৰী মুক্তিৰ জয়গান গাবলৈ যোৱাৰ আগতে সঠিক উদ্দেশ্য স্থিৰ কৰি ল'ব পাৰিব লাগিব। তেতিয়া নাৰী কেতিয়াও দুৰ্বলা, অবলা আখ্যাৰে আখ্যায়িত নহ'ব। নিজৰ মাজতে নিজক গঢ়াৰ আচল ভুইঁপাম স্থাপন কৰি আগবঢ়া কোনো নাৰী বিফল নহয়। সেয়ে একাগ্ৰতা আৰু নিষ্ঠাৰে আমি আগবাঢ়ি যোৱাৰ পণ ল'বয়ে লাগিব। আমি কামনা কৰিম বিশ্বৰ সকলো মানুহ কেৱল মানুহ হৈ উঠক। নাৰী আৰু পুৰুষৰ মাজত থকা সকলো ব্যৱধান দূৰ হৈ এখন সাম্য সমাজৰ সূচনা হওঁক। আমাৰ সমাজৰ পৰা নাশ হওঁক ভ্ৰূণ হত্যা, যৌতুক প্ৰথা, ধৰ্ষণ, নাৰী হত্যাৰ দৰে বিভীষিকা। এখন মুকলি

আকাশ নাৰীৰ বাবে সদায়ে সুসজ্জিত হৈ থাকক। নাৰী জীৱনৰ নিৰাপত্তা আৰু প্ৰকৃত সন্মানেৰে এখন ৰুচিশীল সমাজ নিশ্চিতভাৱে নিৰ্মাণ কৰিব।

"সৌদামিনী" ফলে-ফুলে জাতিকাৰ হৈ এজোপা বটবৃক্ষলৈ পৰ্যবসিত হওঁক। সম্পাদনাৰ দৰে গুৰু দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰাটো মোৰ বাবে এক ধৃষ্টতা মাথোঁন। মোৰ সীমাবদ্ধতা আৰু অনভিজ্ঞতাৰ বাবে অৱাঞ্ছিতে হৈ যোৱা সকলো ত্ৰুটিক আপোনালোকৰ গঠনমূলক পৰামৰ্শৰে গতিশীল কৰি তুলিব বুলি মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস।

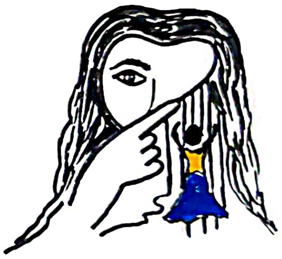

জয়তু অসমীয়া বিভাগ
জয়তু অসম মহিলা বিশ্ববিদ্যালয়

শ্ৰদ্ধাৰে-
গীতিমণি হাতীমুৰীয়া
০৮-০৩-২০২২

সূচীপত্ৰ

- ভগৱান আৰু এজনী নাৰী : ড° কৰবী ডেকা হাজৰিকা
- নাৰী আৰু সৌন্দৰ্য : ড° পল্লৱী ডেকা বুজৰবৰুৱা
- প্ৰতিটো প্ৰহৰ : ড° জ্যোতিৰেখা হাজৰিকা
- Justice for : সুমন গগৈ
- জীৱন যুদ্ধত জয়ী হোৱাৰ উপায় : ড° স্বাতী কিৰণ
- শুভ্ৰ আকাশ : ড° তপন কুমাৰ দত্ত
- নাৰী দিৱসৰ কিছু অনুভৱ : নীলিমা শেনচোৱা
- শংকৰদেৱৰ দৃষ্টিত নাৰী : তনয়া বৰা
- অস্তিত্ব : বিদ্যাশ্ৰী গগৈ
- তাঁতশালত অসমীয়া শিল্পিনী : পদ্মী শইকীয়া
- শংকৰদেৱৰ সৃষ্টিত নাৰী : মেঘা সোনোৱাল
- নষ্ট : অনামিকা বৰগোহাঁই
- মা : কাজল দাস
- অসমীয়া সাহিত্যত নাৰীৰ লেখা : শ্যামলিকা গগৈ

সূচীপত্ৰ

- নাৰীৰ স্বাধীনতা, নাৰী শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা : পাপৰি দত্ত
- সামাজিক দৃষ্টিত নাৰী : সুনা বুঢ়াগোঁহাই
- অৰ্ধ আকাশ : জুনুমণি গগৈ
- আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱসৰ তাৎপৰ্য : প্ৰগতি গগৈ
- ইন্দিৰা মিৰি : পৰীস্মিতা গগৈ
- নিৰ্মল প্ৰভা বৰদলৈৰ কবিতা 'সীতা' : পৰীস্মিতা বৰা
- নাকান্দিৰি : অনন্যা খাৰঘৰীয়া
- কনিতৰা : জ্ঞানমযূৰ দাস
- নাৰী : মধুস্মিতা পাৰিৰি
- কনকলতা : মৌকুঁহি বৰুৱা
- বেজবৰুৱাৰ 'বুঢ়ীআইৰ সাধু'ৰ নাৰীৰ চৰিত্ৰ : পৰী শৰ্মা
- শিশুৰ চৰিত্ৰ গঠনত মাতৃৰ ভূমিকা : প্ৰণামী বৰা
- নাৰীৰ হাতে নাৰীৰ সৃষ্টি : পুনম ৰজক
- অন্তৰীক্ষত ভাৰতৰ প্ৰথমগৰাকী মহাকাশচাৰী : জীতশ্ৰী দত্ত

ভগৱান আৰু এজনী নাৰী

ড° কৰবী ডেকা হাজৰিকা

এদিন মাজৰাতি
বৰকৈ ধুমুহা বৰষুণ আহিছিল
সেই সময়ত মোৰ ভগৱান
নিৰাশ্ৰয় হৈ চোতালত তিতি আছিল,
তেওঁ ভয় খাইছিল
কাৰণ ৰাতিটো আছিল আন্ধাৰ,
কিছুমান অচিনাকি খোজে লাহে লাহে
চাপি আহিছিল।
মই তেওঁক মন্দিৰলৈ লৈ গ'লো
পিছে তাত কোলাহল আছিল।
মচজিদলৈ নিলো
তাত আছিল শীত।
ক'তো নাপালো এটি
মন জুৰোৱা আশ্ৰয়।
ভগৱানক লগত লৈ ৰাতিজোৰ ঘূৰি ফুৰিলোঁ
সন্ত সাধুৰ পদূলিত,
ঘূৰি ফুৰিলো ভগৱানৰ ঘৰ বুলি ভবা সকলো
সুন্দৰ প্ৰাসাদত।
তাৰে কিছুমানত অৰণ্যে সোমোৱা নাছিলোঁ

কাৰণ মই নাৰী
সকলোবোৰ পবিত্ৰ ধামত
প্ৰৱেশৰ অধিকাৰ মোৰ নিজৰেই নাই।
ভগৱানে ক'লে - ঘূৰি ঘূৰি ভাগৰ লাগিছে
আৰু ক'লৈকো নাযাওঁ
মোক মানুহৰ মাজতে ঠাই দিয়া

হে ভগৱান! ক'ত ৰাখিম তোমাক?
নিজৰ আশ্ৰয় লৈ নিজেই বিব্ৰত
মই এজনী সাধাৰণ নাৰী মাথোন!

ৰাখা আৰু তোমাৰ চিনাকি কাবোবাৰ লগত -
বৰষুণত কঁপি থকা ভগৱানে ক'লে

বহুত ভাবিলোঁ,
এজনী নাৰী হৈ কোন ঠাইত মই দিব পাৰোঁ
চৰম আশ্ৰয়
পিতৃ মাতৃৰ ওচৰত?
নহয়, তেওঁলোকৰ আঙুলিৰ ইংগিতত

হেৰুৱাইছোঁ নিজৰে স্বকীয় চিনাকি
তেন্তে মোৰ স্বামী ?
নহয়, তেওঁ নিজেই এজন
সমাজে পাতি দিয়া ভগৱান
তাত মই নিজেই আশ্ৰিত

এই ধুমুহাৰ ৰাতি
এইজন অসহায় ভগৱানৰ বাবে
ঠাই ক'ত ?
এনেতে মোক অকণমানিটোৱে টোপনিতে মাতিলে —
মা! ক'ত আছা তুমি ?
তুমি নাথাকিলে ভয় লাগে মা!
লগে লগে মই
বিশ্বৰ আটাইতকৈ নিৰাপদ ঠাইখিনি
বিচাৰি পালোঁ।

মোৰ সন্তানৰ গাৰুৰ কাষত
ভগৱানক আলফুলকৈ শুৱাই দিলোঁ
এতিয়া মই ওৰে জীৱন
তেওঁক আৱৰি ৰাখিম
সকলো অশুভৰ পৰা বচাই ৰাখিম।

মাতৃত্বকৈ সতৰ্ক ৰক্ষক
ভগৱানৰো জানো আছে !

লেখকৰ ঠিকনা : ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়
অসমীয়া বিভাগ

নাৰী আৰু সৌন্দৰ্য ৩

ড° পল্লৱী ডেকা বুজৰবৰুৱা

সাম্প্ৰতিক সময়ৰ দৃষ্টিত নাৰী আৰু সৌন্দৰ্যৰ অৱধাৰণা একেবাৰে সলনি হৈ গৈছে। পূৰ্বতে পুৰুষতান্ত্ৰিক সমাজদৃষ্টি আৰোপিত কল্পনাই নাৰীৰ মাজত বিচৰা পদ্মিনী, চিত্ৰিণী, শংখিনী, হস্তিনী; নাৰীৰ ধাৰণাবোৰৰ আমোলন পৰিবৰ্তন ঘটিছে। এতিয়া সুন্দৰী নাৰী মানে স্বতন্ত্ৰ ব্যক্তিত্বশালী নাৰীকহে বুজায়। অন্তৰ্বাহিৰৰ সৌন্দৰ্যৰে সামগ্ৰিক ব্যক্তিত্ব হʼল সুন্দৰী নাৰীৰ আভূষণ - অৰ্থাৎ হৃদয়-মনেৰে সুন্দৰ নাৰী। তেন্তে নাৰীয়ে নিজকে সুন্দৰ কৰিবলৈ হʼলে কি কৰিব লাগিব? নিশ্চয় নিজকে নিখুঁত কৰাৰ নিৰন্তৰ প্ৰচেষ্টা কৰিব লাগিব। মন-মগজুৰ সুস্থিৰতাইহে মানুহক নিৰোগ শৰীৰ আৰু মনৰ স্বাস্থ্য প্ৰদান কৰে। মন অস্থিৰ হʼলে মানুহৰ শৰীৰি ভাষাত সহজ সাৱলীলতা নাথাকে। চকুৱে-মুখে ফুটি উঠে বিৰক্তি। উৎকণ্ঠা, ঈৰ্ষা-অসূয়াৱে সৃষ্টি কৰা অসহজতাই নাৰীক অসুন্দৰ কৰায়। শৰীৰি ভাষাত স্বাচ্ছন্দ্য আৰু সৰলতা নাথাকিলে শৰীৰৰ সৌন্দৰ্যতো দিপ্তী নাথাকে, কেতিয়াবা নিষ্প্ৰভ, ম্লান হৈ পৰে অথবা অত্যাধিক উগ্ৰতাৰে অসহনীয় হৈ উঠে। দেখাত নাৰীৰ চকু-মুখ-নাক-কাণ-কপাল-বুকু যিমানেই সুন্দৰ নহওক লাগিলে, সামগ্ৰিক সৌন্দৰ্য নাথাকে, অৰ্থাৎ ব্যক্তিত্বলৈ পূৰ্ণতা নাহে। মানুহে কেৱল অভিজাত বংশ, অৰ্থবান পৰিয়ালত জন্মসূত্ৰে ব্যক্তিত্ব আহৰণ কৰে বুলিও আমাৰ সমাজত ভুল ধাৰণা আছে। সেই হোৱা হʼলে আমি দেখা পোৱা বহু তথাকথিত অভিজাত [illegible] আচৰত বংশজ ব্যক্তিৰ দাম্ভিক আচৰণ আৰু কথা-বতৰাই

কেতিয়াও ক'তো ৰুচিবোধ আৰু স্বাধীনতাৰ সীমা চেৰাই নগ'লহেঁতেন। আনহাতে অসমৰ দুখীয়া-নিচলা, কৃষক-শ্ৰমিক অথবা তথাকথিত অভিজাত বুলি গণ্য নোহোৱা প্ৰাথমিক স্কুলৰ শিক্ষক, কেৰাণী, মহৰীৰ ঘৰত জন্ম হোৱা সহজ সৰল ল'ৰা-ছোৱালীৰ উঠন-বহন, কথা-বতৰা, চাল-চলন পৰিশীলিত ৰুচিবোধ আৰু দায়িত্ব, দায়বদ্ধতা নেদেখুৱালেহেঁতেন।

মানুহৰ সামগ্ৰিক ব্যক্তিত্ব বুলি ক'লে শৰীৰ আৰু মনৰ সৌন্দৰ্য অৰ্থাৎ আভ্যন্তৰীণ আৰু বাহ্যিক দুইতৰপীয়া ব্যক্তিত্বৰ বিকাশক বুজায়। প্ৰকৃতাৰ্থত নিজকে সুন্দৰ কৰি তোলাৰ একমাত্ৰ কৌশল হ'ল – ব্যক্তিৰ সামগ্ৰিকতাৰ মাজত এটা সুষম সামঞ্জস্যবোধক যত্নসহকাৰে আয়ত্ত কৰা। মানুহৰ নিজৰ ওপৰত বিশ্বাস থাকিলে আত্মবিশ্বাস আৰু আত্মমৰ্যাদাৰ প্ৰতি সচেতন হয় আৰু নিজকে আন দহজনৰ পৰা ব্যতিক্ৰম ব্যক্তিত্বৰে গঢ়ি তুলিব পাৰিব। মই গান্ধীজীৰ দৰে হ'ম মদাৰ সত্য কথা ক'ম'ৰ দৰে কোনো কাৰো নিচিনা হোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। আচলতে কোনো কাৰো নিচিনা নহয়, হ'বও নোৱাৰে। মাকৰ জীয়েক হ'ব পাৰে, জৈৱিক, সামাজিক কোনো ক্ষেত্ৰতে মাক হ'ব নোৱাৰে। স্বতন্ত্ৰতাহে সকলোৰে আচল পৰিচয়, এই সত্যক বুজি নাৰীয়ে নিজৰ ব্যক্তিত্বৰ সাধন কৰিবৰ লাগিব। আনহাতে আৰু এটা প্ৰচলিত ধাৰণা আচলতে শুদ্ধ হ'ব নোৱাৰে। সেইটো হ'ল মানুহৰ জীৱনৰ গুৰুত্ব কোনো চাৰ্টিফিকেটেৰে সিদ্ধ কৰাৰ কথা নহয়। আত্মবিশ্বাস, প্ৰত্যুৎপন্নমতি, সপ্ৰতিভতাৰ আশ্চৰ্য সংমিশ্ৰণে তৈয়াৰ কৰিব পাৰে মানুহৰ জীৱনৰ সাফল্য। ব্যক্তিত্ব নিৰন্তৰ বৰ্ধনহে প্ৰাপ্ত। প্ৰত্যুষৰ দৰেই-

ই এক অবিৰত বিদ্যা, যাক নিৰন্তৰ অনুশীলন আৰু অভ্যাসেৰে যিমানেই উদ্দীপ্ত কৰিব-পাৰে মানুহৰ জীৱন সিমানেই সুন্দৰ হয় — সিমানেই সৌন্দৰ্যশালী হয়। নাৰীয়ে নিজৰ ব্যক্তিত্বক ক্ৰমঃশ বিকশিত কৰি নিজকে সঁচা অৰ্থত আজিৰ পৃথিৱীৰ উপযুক্ত সুন্দৰী কৰি তুলিব পাৰে।

ব্যক্তিত্ব আৰু আত্মবিশ্বাস : মানুহৰ ব্যক্তিত্ব গঠনৰ আঁৰত সৰুৰে পৰা ডাঙৰ হোৱা-ঘৰখন, পৰিৱেশ আৰু শিক্ষা-দীক্ষাৰ শক্তিশালী প্ৰভাৱ থাকে। এগৰাকী সম্পূৰ্ণ নাৰীৰ পৰা-সমাজে আশা কৰাখিনি পূৰণ কৰিবলৈ হ'লে পাৰিপাৰ্শ্বিকতাই স্বাভাৱিক ৰূপত গঢ় দিয়া-ব্যক্তিত্বক অনেক পৰিশীলন, পৰিমাৰ্জন কৰিবলগা হয়। নিজকে সমন্ধ সাপেক্ষ ৰূপত গঢ়ি তুলিবলৈ হ'লে নিজৰ প্ৰতি নাৰীয়ে আগতকৈ বেছি মনোযোগ দিব লাগিব। পৰম্পৰাগতভাৱে পিতৃ, প্ৰেমিক, স্বামী-সন্তান, পৰিয়াল-পৰিজনৰ মাজত নিজৰ কথা নভবাকৈ হেৰাই-যোৱাৰ অভ্যাস এৰিব লাগিব। নিজৰ কাৰণে অনুভূতিখিনিকৈ ভবাৰ ঠাই উলিয়াব লাগিব। নিজৰ মতামত প্ৰকাশ কৰাৰ সাহস, নিজৰ জীৱন আৰু নিজে জড়িত চৌপাশৰে সিদ্ধান্ত নিজে ল'বলৈ নিজৰ ওপৰত আস্থা সঞ্চয় কৰিব লাগিব — অৰ্থাৎ মানসিকভাৱে নিজক প্ৰস্তুত কৰিব লাগিব। তাৰকাৰণে উপযুক্ত স্বাধীন জীৱনশৈলীও নিজে সাহস কৈ তৈয়াৰ-কৰি ল'ব লাগিব। প্ৰথমতে নিজক আশ্বস্ত কৰিব লাগিব যে নিজৰ কথা ভবাটো কোনো অপৰাধ নহয়। পতিয়ন নিয়াব পাৰিব লাগিব যে মানুহৰে নহয়, একমো প্ৰাণীৰে-নিজৰ কথা ভবাটো জন্মগত অধিকাৰ। সমাজৰ আনৰ কথা পাছত আহিব, প্ৰথমতে

নাৰীয়ে নিজেই নিজক দিব লাগিব মানুহৰ স্বীকৃতি আৰু নিজৰ কথা ভবাটো অপৰাধ - বুলি ভবাৰ অকাৰণ অপৰাধবোধৰ পৰা নিজক মুক্তি কৰি ল'ব লাগিব।

তাৰপিছত নাৰীয়ে নিজে জড়িত চৌপাশৰ পৃথিৱীৰ বাবে নিজকে উপযুক্ত নাগৰিক কৰি গঢ়ি তুলিব লাগিব। চৌপাশৰ যথাযথ খবৰ ৰাখিব লাগিব, পৰিপাৰ্শ্বৰ বিশ্লেষণ কৰিব পাৰিব লাগিব, সেই সম্পৰ্কে অধ্যয়ন অনুশীলন বঢ়াব লাগিব। সময়ৰ লগে লগে ঘটি থকা সামাজিক - সাংস্কৃতিক - অৰ্থনৈতিক - ৰাজনৈতিক বিৱৰ্তনৰ লগত খাপ খাব পৰাকৈ সাধাৰণ জ্ঞান আহৰণ কৰিব লাগিব। তাৰলগত খোজ মিলাব পাৰিব লাগিব। সেই সম্পৰ্কীয় স্বতন্ত্ৰ দৃষ্টিভংগী থাকিব লাগিব আৰু প্ৰয়োজনত আলাপ আলোচনাত অংশ ল'ব পৰাকৈ সাধাৰণ জ্ঞান লাগিব। প্ৰচলিত অন্ধবিশ্বাস, কু সংস্কাৰ অথবা আনে আৰোপ কৰা পূৰ্ব ধাৰণাৰে নিয়ন্ত্ৰিত নোহোৱাকৈ নাৰীয়ে নিজৰ মত আৰু চিন্তাৰ বিকাশ ঘটাব পাৰিব লাগিব। সকলো মানুহৰ দৰে নাৰীৰ মাজতো থাকিব কেৱলো বিশেষ - দক্ষতা বা প্ৰতিভা। নাৰীয়ে নিজে নিজৰ দক্ষতা চিনাক্ত কৰি আত্মবিশ্বাসৰ আটাইতকৈ অধিক ফলপ্ৰসূ কৰিব পাৰে। যেনে - গান গাব জনা, লিখিব জনা, ৰসাল কথা ক'ব জনা, নৃত্য জনা, খেলিব জনা, সুন্দৰ ৰন্ধন কৰা জনা, সুশীল শুশ্ৰূষাৰ ব্যৱহাৰেৰে বন্ধুত্বপূৰ্ণ ব্যৱহাৰ কৰিব জনা বিভিন্ন পৰিস্থিতিৰ লগত খাপ খাই চলিব জনা, নেতৃত্ব দিব পৰা, প্ৰতিকূল পৰিস্থিতিতো সঠিক সিদ্ধান্ত ল'ব পৰা সাহস আদি গুণে নাৰীৰ ব্যক্তিত্বক বিকশিত

তুলিব পাৰে। এই সকলোবোৰ গুণ হয়তো এজনগৰাকী নাৰীৰ মাজত নথাকিব পাৰে। কিন্তু, সকলোৰে নিজৰ মাজত থকা আত্মপ্ৰকাশৰ সম্ভাৱনা নিজে চিনাক্ত কৰি উন্নতৰাৰ প্ৰয়াস কৰিব লাগিব, নিজক বুজি পাব লাগিব আৰু নিজৰ মাজত থকা সম্ভাৱনাক বিকশাই তুলিব পাৰিব লাগিব। তেনে আত্মদ্যুতিৰে উদ্ভাসিত নাৰী স্থিতিৰে নিজকে নহয়, নিজৰ চৌপাশৰ জনসমাগমতো ইৰ্ষণীয় গুৰুত্ব লাভ কৰে।

বাহ্যিক সৌন্দৰ্যৰ ক্ষেত্ৰত মানুহৰ সাজ পোছাকৰো গুৰুত্ব আছে। নাৰীৰ সৌন্দৰ্যৰ ক্ষেত্ৰতো সাজ-পোছাকৰ গুৰুত্ব আছে, কাৰণ মানুহৰ সাজ পোছাকতো থাকে ব্যক্তিত্বক তুলি ধৰাৰ কৌশল। সুন্দৰ হোৱাৰ লগতে সাজ-পোছাকত আৰাম আৰু স্বচ্ছন্দতা থকা উচিত। সেইবুলি কথা-বতৰা, সাজ-পোছাক, চাল-চলন, আচাৰ-ব্যৱহাৰৰ ক্ষেত্ৰতো নিজকে আনৰ পৰা ব্যতিক্ৰম দেখুওৱাতো সত্য স্থিৰ কৰিব নালাগে। এনেদৰে স্বতন্ত্ৰ হ'বলৈ চেষ্টা কৰোঁতে কেতিয়াবা আনৰ পৰা বিচ্ছিন্ন হৈ পৰা যায়। বিজ্ঞাপন অথবা প্ৰদৰ্শন মাধ্যমৰ প্ৰয়োজনত শৰীৰি আবেদনৰ বাবে শৰীৰ প্ৰদৰ্শন অচলতে প্ৰয়োজন নে নাৰীয়ে ওবিব লাগিব নিজে। সাজ-পোছাকৰ শালীনতাই মানুহৰ ব্যক্তিত্বৰ আধুনিকতা হৰণ নকৰে, বিকশাইহে তোলে, এই কথাও অত্যাধুনিকা নাৰীয়ে বুজিব লাগিব। নাৰীয়ে বুজিব লাগিব নিজক বিকশিত কৰিব পৰাখিনিহে আনৰ পৰা গ্ৰহণ কৰিব লাগে। ইকে-

বিহুক নিজৰ লগত খাপ নোখোৱাকৈ আনৰ সংস্কৃতিক অনুকৰণ কৰিলে আনৰ সংস্কৃতিৰ অসম্পূৰ্ণতাটো কেতিয়াও নিজৰ নহয়, নিজৰ হাতত থকা নিজস্বও হেৰুৱাব লগীয়া হ'ব।

কথা কোৱাৰ শিল্প: ধুনীয়াকৈ কথা কোৱাটোও একপ্ৰকাৰ কলা। মানুহে নিজৰ বক্তব্যক এনেকুৱা ধৰণে প্ৰকাশ কৰা উচিত যে, যি বক্তব্য সন্মুখত উপস্থিত শ্ৰোতাৰ শুনিবলৈকো ভাল লাগে, কামত আহে আৰু আমনিদায়ক নহয়। বিশেষকৈ বক্তৃতাৰ ক্ষেত্ৰত এজন মানুহৰ বিষয় জ্ঞানেই এটা বক্তৃতাৰ সাফল্যৰ বাবে পৰ্যাপ্ত নহয়। বিষয়বস্তুৰ কাঠিন্যকো সহজ, স্পষ্ট আৰু সুষম শব্দ নিৰ্বাচন কৰি অকৃত্ৰিম ধৰণে কম সময়ৰ ভিতৰত সংক্ষিপ্তৰূপত উপস্থাপন কৰিলেহে শ্ৰোতাই শুনিবলৈকো আমোদ পায় আৰু উপকৃতও হয়। শ্ৰুতিমধুৰতাৰ ক্ষেত্ৰত অৱশ্যে বিজুমবিলাকে কণ্ঠ সঞ্চালনাৰ যাদুৰ কথাও থাকে। শব্দত অৰ্থৰ সংগতি থকা উপযুক্ত চাপ, সঠিক উচ্চাৰণ আৰু বিষয়ৰ লগত প্ৰাসংগিকতা থকা সুষম হাস্যৰ প্ৰয়োগে যিকোনো বক্তৃতা সুন্দৰ কৰে। পাৰাপক্ষত এটা ভাষাতে কথা কোৱা উচিত। ইংৰাজীত ক'লে সম্পূৰ্ণ ইংৰাজীত আৰু অসমীয়াত ক'লে সম্পূৰ্ণ আৰু শুদ্ধ অসমীয়াত। সেইদৰে আন ভাষাত ক'লেও একেদৰে শুদ্ধতা আৰু সাৱলীলতা ৰক্ষা কৰি ক'বলৈ প্ৰয়াস কৰা উচিত। কথা কোৱাৰ কলা আয়ত্ত কৰিবলৈ হ'লে নিজৰ কথনশৈলী মূল্যায়ন কৰাটো অতি প্ৰয়োজন। ভুল-ত্ৰুটিবোৰ স্বীকাৰ কৰি লৈ তাক সঠিক কৰিবলৈ

স্পষ্ট উচ্চাৰণ আৰু কণ্ঠ সঞ্চালনৰ অনুশীলন কৰা প্ৰয়োজন আৰু কোনো বিষয় অজানা হ'লে খৰচি মাৰি পঢ়ি-শুনি জানি লোৱাৰ দৰকাৰ। সেইদৰে কথোপকথনৰ ক্ষেত্ৰতো আদায় কিছু শৃংখলা ৰক্ষা কৰা উচিত। আনৰ বক্তব্য শেষ হোৱাৰ পাছতহে নিজৰ ক'বলগা খিনি কোৱা উচিত আৰু সেইবুলি ক'বলৈ সুযোগ পালেই নিজেই কৈ থকা অথবা সকলো সময়তে নিজক জাহিৰ কৰাও উচিত নহয়। আড্ডা-অনুষ্ঠান, কথা-বতৰাৰ ক্ষেত্ৰত সেইজনহে কথা বতৰাৰ ভাল সংগী হ'ব পাৰে যি আনৰ কথা মন দি শুনে আৰু উচিত সময়ত যথোপযুক্ত সঁহাৰি দিব পাৰে। আজিৰ নাৰীয়ে অন্তহীন অনুশীলনৰ জৰিয়তে নিজৰ কথন শিল্পৰ কৰ্ষণ ঘটাই এই ঐশ্বৰ্যকো আহৰণ কৰিব পাৰিব লাগিব।

কৰ্মক্ষেত্ৰৰ অপ্ৰীতিকৰ পৰিস্থিতি : আজিৰ আধুনিক নাৰীয়ে বাহিৰৰ জগতত-পুৰুষৰ সমানেই কাম কৰিছে। তথাপি নাৰী হোৱাৰ সমস্যা বিন্দুমাত্ৰও কমা-নাই। বন্ধুভাবাপন্ন আৰু সহধৰ্মী পুৰুষ সহকৰ্মী যিদৰে থাকে তেনেদৰে দিনে-ৰাতিয়ে বিৰক্ত কৰা পুৰুষৰ সংখ্যাও কম নহয়। তেনে পুৰুষৰ লগত কাম কৰা নাৰীসকলৈ-কঠিন হৈ পৰে। কৰ্মক্ষেত্ৰত নাৰীৰ প্ৰ[illegible]ক আজিও বহু পুৰুষে সহজভাৱে গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰে, আনহাতে বিকৃত মানসিকতাৰ পুৰুষৰ সংখ্যাও কম নহয়। এনে লোকৰ কাৰণে বহু সময়ত এনে পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হ'বলগা হয়, কি কৰিলে ভাল

হ'ব নাৰীয়ে ঠিৰ কৰিব নোৱাৰা হয়। এইক্ষেত্ৰত নাৰীয়ে নিজৰ প্ৰতিৰক্ষাৰ-প্ৰয়োজনত প্ৰতিৰোধক তৈয়াৰ কৰিব লাগিব। কোনোবাই অপ্ৰত্যাশিত, অশালীন কোনো ইংগিত কৰিলে চিঞৰ বাখৰ নকৰি, কঠিন দৃষ্টিৰে শীতলতাৰে বুজাই দিয়া উচিত নিজৰ দৃঢ়তা। নাৰীয়ে নিজৰ প্ৰতি হোৱা অন্যায়ৰ প্ৰতিবাদ কৰাটো শক্তিশালী ব্যক্তিত্বৰ-হে পৰিচায়ক, কোনো লজ্জাবোধৰ কথা নহয়। এই কথা আধুনিক নাৰীয়ে উপলব্ধি-কৰিব পাৰিব লাগে।

নাৰীয়ে আত্মশক্তিক চিনাক্ত কৰাটো অতি প্ৰয়োজন, যাৰ সহায়ত গঢ়ি তুলিব পাৰে জীৱনৰ বাবে অতি প্ৰয়োজনীয় আত্মবিশ্বাস। লগে লগেই কিন্তু নাৰীৰ নিজৰ-মনৰ মাজত থকা দুৰ্বলতাকো মূল্যায়ন কৰা অতি প্ৰয়োজন। মানুহে নিজৰ সবলতা-দুৰ্বলতাক চিনাক্ত কৰি সবল দিশসমূহক নিৰন্তৰ কৰ্ষণ কৰিলেহে ব্যক্তিত্বৰ উৎকৰ্ষ আৰু বিকাশ ঘটে। ব্যক্তিত্বৰ দৃঢ়তাৰ প্ৰকাশতে আহিব নাৰীৰ সৌন্দৰ্য প্ৰতিফলিত হয়। আজিৰ নাৰী! মুক্তমনেৰে নিজৰ চৌপাশৰ ছবিখিনলৈ মূৰ তুলি চোৱা, ছবিখিনিৰ সৌন্দৰ্য উপভোগ কৰা — জীৱনক উদযাপন কৰা, কাণ পাতি শুনা ছবিখিনিয়ে কি বিচাৰে তোমাৰ মাজত, মিলা-মিছা কৰা তোমাৰ নিজৰ চৌপাশৰ আপোন মানুহৰ লগত, সমাজে তোমাক কি কয় শুনা আৰু মানুহকো তোমাৰ মনৰ কথা কোৱা।

প্ৰতিটো প্ৰহৰ

ড° জ্যোতিৰেখা হাজৰিকা

প্ৰতিটো প্ৰহৰ মোক উভতাই দিয়া
সেই প্ৰাচীন পুৰুষ
মুক্তিৰ নামত
ধুৱাই দিয়া শৈশৱৰ সোণালী সপোন

সৰুতে নিজে সজা
এটা মাটিৰ পুতলা হাতৰ পৰা পৰি ভাগিছিল
হেৰুৱাইছিল ঊৰ্ধমুখী হাত দুখন
চকু দুটা
কাণ দুখন
আৰু কণমানি শৰীৰটোও

সেই পুতলাটোকে পুনৰ গঢ়িবলৈ
হাত দুখন, চকুহাল আৰু কাণ দুখন
সঠিক ঠাইত জোৰা লগাবলৈ
তিনিপদ মাটি দিয়া
দিয়া, প্ৰথমজাক বৰষুণৰ পানী

দুহাতত তুলি দিয়া সেই প্ৰাচীন সুৰ্হবিটো
যাৰ শব্দত সাৰ পাইছিল বিশাল শইচভূমি
নদ-নদী-অৰণ্য
নভোমণ্ডল

দুভৰিত অদৃশ্য শিকলি পিন্ধি তোমাৰ নামত
উৰুৱাব নোৱাৰোঁ মনৰ অভ্ৰভেদী নিচান
সৃষ্টিৰ পথাৰডৰা বন্ধকত থৈ মুখলৈ নিব
নোৱাৰোঁ ভোকৰ ভাতমুঠি

তুমি প্ৰথম পুৰুষ – আদম
তুমি প্ৰথম নাৰী – ইভ

বিৱৰ্তনৰ পথেৰে আহি আহি
তুমি হ'লা মুক্ত
আৰু মই !!
ধৰ্ষিতা পৃথিৱীত অতিথি
কেনেকৈ উশাহ লওঁ
উশাহবোৰো য'ত জোখা হয়
মৃত্যুৰ তুলাচনীত ।

Justice for

সুমন গগৈ, তৃতীয় ষাণ্মাসিক

কিমান আৰু Justice for আমোক বুলি লিখিম,
যেতিয়া নাৰীয়ে নাৰীক সুৰক্ষা দিব নোৱাৰোঁ।
কিয় আপোনালোকে Justice বিচাৰে ?
আপোনালোক জানো স্বাধীন দেশৰ নাগৰিক নহয় ?
আমি কোনখন আইনৰ বাবে অপেক্ষা কৰোঁ, যিখন
আইনে অপৰাধীক চিনাক্ত কৰিও অপৰাধ মুক্ত কৰিব
বিচাৰে মাথোঁ কেইটামান টকাৰ আশাত!!
কেতিয়াবা আইনখন হাতত তুলি ল'বলৈ মন যায়-
মই Justice for বুলি লিখিব নিবিচাৰোঁ
নিবিচাৰো আইনৰ সহায়
হত্যাকাৰীৰ বাবে মইও হত্যাকাৰী,
দোষীৰ বাবে মইও দোষী।

Justice for-এ ন্যায় দিব নোৱাৰে
ন্যায়ক আঁজুৰি লোৱাৰ সময় এইয়া
We want justice for justice.

জীৱন যুদ্ধত জয়ী হোৱাৰ উপায়

ড° স্বাতী কিৰণ

মই পেছাত এগৰাকী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধ্যাপিকা। প্ৰতিদিনেই বিভিন্ন ছাত্ৰীয়ে নিজৰ অথবা নিকটাত্মীয় নাৰীৰ সমস্যাৰ বিষয়ে অৱগত কৰে। তদুপৰি নাৰী সংক্ৰান্তীয় বিভিন্ন সামাজিক সংস্থাৰ কামত বিভিন্ন অঞ্চললৈ যাওঁতে বা বিভিন্ন সভা-সমিতিত অংশ লওঁতে লগ পোৱা নাৰীসকলৰ পৰা আৰু মোৰ লেখা পঢ়ি ফোন বা মেছেজে যোগাযোগ কৰা নাৰীসকলৰ পৰাও মই তেওঁলোকৰ বিভিন্ন সমস্যাৰ বিষয়ে জানিব পাৰোঁ। মই নিজেও জীৱনত চৰম সংঘাত, প্ৰতিকূলতা আৰু প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন হোৱা এগৰাকী নাৰী। প্ৰেম কি বুজাৰ আগৰ পৰা যাক ভাল পাইছিলোঁ, কৈশোৰৰ পৰা যাক হৃদয়ত ধাৰণ কৰিছিলো তেওঁৰ লগতেই মোৰ বিয়া হৈছিল। কিন্তু বিয়াৰ মাত্ৰ চাৰি বছৰৰ পিছতেই মাত্ৰ পঁয়ত্ৰিছ বছৰ বয়সতে মোৰ জীৱনসংগী অতিৰিক্ত আৰক্ষী অধীক্ষক, গল্পকাৰ, কবি, প্ৰবন্ধকাৰ, শিশু সাহিত্যিক পাৰ্থবিজয় দত্তৰ হাওঁফাওঁৰ কৰ্কট ৰোগত আক্ৰান্ত হৈ মৃত্যু হয়। তেতিয়াৰে পৰা এগৰাকী একলশৰীয়া নাৰীয়ে সন্মুখীন হোৱা বিভিন্ন সমস্যা, প্ৰতিকূলতা আৰু প্ৰত্যাহ্বানৰ বিৰুদ্ধে যুঁজাৰ লগতে সুতীব্ৰ যন্ত্ৰণা আৰু নিঃসংগতাৰ পৰা মুক্ত কৰি নিজকে সুখী আৰু পৰিপূৰ্ণ কৰি ৰাখিবৰ বাবেও অহৰহ চেষ্টা কৰিছোঁ। নিজৰ জীৱনৰ অভিজ্ঞতাৰ আধাৰতে মই জীৱনত ধুমুহাৰ সন্মুখীন হোৱা নাৰীসকলৰ সমস্যা আৰু যন্ত্ৰণাক পৰাভূত কৰাৰ কেইটামান উপায় দিব বিচাৰিছোঁ। মোৰ এই লেখাটোৱে তেওঁলোকক অনুপ্ৰাণিত কৰিব পাৰিলেই মোৰ শ্ৰম সাৰ্থক হ'ব।

" অৰ্থনৈতিক স্বাৱলম্বিতা নাৰী সবলীকৰণৰ প্ৰথম চৰ্ত। অৰ্থনৈতিক স্বাৱলম্বিতাই নাৰীক মূৰ দাঙি থিয় হ'বলৈ শিকায়। অৰ্থনৈতিক স্বাৱলম্বিতাৰ সমানেই আৱেগিকভাৱে স্বাৱলম্বিতাৰো সমান প্ৰয়োজন আছে। আপোনাৰ ভয়, যন্ত্ৰণা, দুখ আৰু সংকোচবোৰ নিজৰ মাজতেই ৰাখক। নিজৰ দুৰ্বলতা আনৰ আগত প্ৰকাশ নকৰিব। অন্যথা আপোনাৰ দুৰ্বলতাৰ কাহিনীয়ে আনৰ সন্মুখত আপোনাক 'পুতৌৰ পাত্ৰ' কৰি তুলিব। আত্মসন্মানেৰে জীয়াই থাকক। আপোনাৰ জীৱনটো নিজৰ। নিজৰ ইচ্ছামতে জীয়াই থাকক।"

" নিজৰ সপোনবোৰ, নিজৰ পৰিশ্ৰম আৰু যোগ্যতাৰে পূৰ্ণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰক। নিজৰ সপোন আৰু উচ্চাকাংক্ষা পূৰ্ণ কৰিবলৈ কাৰোৰে প্ৰলোভনত ভৰি নিদিব। অন্যথা আপোনাৰ সমস্যা হাজাৰগুণ বৃদ্ধি পাব।"

' নিজৰ অধিকাৰ, মৰ্যাদা আৰু স্বাধীনতাৰ সম্পৰ্কে সচেতন হওক। আইনে নাৰীক দিয়া অধিকাৰ সন্দৰ্ভত জানি লওক। কেতিয়াও নিজকে দুৰ্বল বুলি নাভাবিব। অন্যায়, অত্যাচাৰ, শোষণ, ৰক্ষণশীলতাৰ প্ৰতিবাদ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰক। মুখ খুলি কথা ক'বলৈ শিকক, মূৰ তুলি আকাশলৈ চাবলৈ আৰম্ভ কৰক।'

'মানুহক কষ্ট দিয়া কোনো অৰ্থহীন, যুক্তিহীন পৰম্পৰা কেতিয়াও মানি নচলিব।'

'প্ৰতিগৰাকী নাৰী একক আৰু অনন্য। সেইকথা মনত ৰাখিব। পৰচৰ্চা - পৰনিন্দাৰ পৰা আঁতৰত থাকি প্ৰতিগৰাকী নাৰীৰ মাজত থকা যোগ্যতা আৰু সৃষ্টিশীলতাক মুকলি মনেৰে প্ৰশংসা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰক। নিজকে কেতিয়াও কাৰোৰে লগতে তুলনা নকৰিব।"

"জীৱনলৈ শত-সহস্ৰ ধুমুহা আৰু সংঘাত আহিলেও নিজৰ যোগাত্মক দৃষ্টিভংগী, মৰমীয়াল হৃদয় আৰু সকলোকে ভাল পাব পৰা সৰল মনটোক হেৰাই যাবলৈ নিদিব। শিশুৰ দৰে সৰু সৰু কথাতে আনন্দিত হ'বলৈ শিকক।"

"নিজৰ ৰুচিৰ লগত খাপ খোৱাকৈ জীৱনৰ এটা মহৎ উদ্দেশ্য বিচাৰ কৰি লওক। এই উদ্দেশ্যে আপোনাক জীৱনৰ সৌন্দৰ্য উপলব্ধিৰ বাবে অনুপ্ৰাণিত কৰিব।"

"নিজৰ স্বাস্থ্যৰ যতন লওক। স্বাস্থ্য শব্দটোৰে ইয়াত শাৰীৰিক স্বাস্থ্যৰ লগতে মানসিক স্বাস্থ্যৰ কথাও কোৱা হৈছে। প্ৰাণ খুলি হাঁহক।"

নিজৰ জ্ঞান আৰু বিবেকে শুদ্ধ বুলি কোৱা আৰু নিজৰ মনে কোনো কাম কৰিবলৈ কেতিয়াও সংকোচ নকৰিব। আপোনাৰ জীৱনটো একান্ত নিজৰ, নিজক সুখী কৰি ৰখাৰ দায়িত্বও আপোনাৰ। হতাশাক প্ৰশ্ৰয় নিদিব, আৰু নিষ্ঠুৰ মানুহৰ অন্যায় সমালোচনাকো গুৰুত্ব নিদিব। এটা সদৰ্থক মনেৰে, যোগাত্মক চিন্তাৰে আগবাঢ়ক। দেখিব সুখ আপোনাৰ হাতৰ মুঠিত আৰু জীৱন সদায় সুন্দৰ।

লেখকৰ ঠিকনা : অসমীয়া বিভাগ,
ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়

শুদ্ধ আয়াস

ড° তপন কুমাৰ দত্ত
জগন্নাথ বৰুৱা মহাবিদ্যালয়

গড়াখহনীয়াত পোত ঘোৱা
আধাভঙা আঁকোৰেদি
উজাও কেনেকৈ
থাকক দিয়া ...

বৰঘৰৰ মজিয়াতেই
সপোন-সবা উজান হুমুনিয়াহ

নাৰী দিৱসৰ কিছু অনুভৱ

নীলিমা শেনচোৱা
সহকাৰী অধ্যাপক
বৰহাট ভৱানীপ্ৰসাদ
বৰুৱা গৌৰৱাণ মহাবিদ্যালয়

নাৰীৰ স্বাধিকাৰ আৰু মৰ্যদা প্ৰতিষ্ঠাৰ ইতিহাসত ৮ মাৰ্চ তাৰিখটো এক ঐতিহাসিক আৰু গুৰুত্বপূৰ্ণ মাইলৰ খুঁটি। সমাজ এখন সামাজিক, ৰাজনৈতিক, সাংস্কৃতিক আৰু অৰ্থনৈতিক ভাৱে আগবাঢ়ি যাবলৈ হ'লে নাৰী-পুৰুষ নিৰ্বিশেষে সকলো ব্যক্তি সমানে আগবাঢ়ি যোৱাটো অপৰিহাৰ্য। তথাপিও মানৱ সভ্যতাৰ বিকাশৰ ইতিহাসত এই ধাৰাবাহিকতা ৰক্ষা কৰা দেখা নাযায়। নাৰীৰ অনগ্ৰসৰতাই সমাজক পশ্চাৎমুখী কৰাটো ইতিহাসে প্ৰমাণ কৰিছে। কৃষিভিত্তিক সমাজ ব্যৱস্থাৰ পৰা মধ্যযুগৰ সাম্ৰাজ্যবাদৰ উত্থান, সামন্ত প্ৰথাৰ প্ৰসাৰ, শিল্প উদ্যোগৰ মাজেদি আহি একবিংশ শতিকাৰ তথ্য প্ৰযুক্তি যুগলৈকে সমাজত নাৰী-পুৰুষৰ লিংগভিত্তিক বিভাজনে নাৰীৰ মৰ্য্যাদাৰ ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট উত্থান-পতন আৰু পৰিৱৰ্তন আনি দিছে। নাৰীৰ অধিকাৰ আৰু মৰ্য্যাদাৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ ইতিহাসত যুগান্তকাৰী স্মাৰক হিচাপে ০৮ মাৰ্চ তাৰিখটো এটা উল্লেখযোগ্য দিন। সমগ্ৰ পৃথিৱীত যোৱা এক শতিকাৰ ওপৰকাল এই দিনটো আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱস হিচাপে পালন কৰা হৈছে।

১৯১০ চনৰ কোপেন হেগেনৰ সন্মিলনত ক্লাৰা জেটকিনে আগবঢ়োৱা প্ৰস্তাৱক বাস্তৱ ৰূপ দি ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ মানৱ অধিকাৰৰ চনদত নাৰীৰ অধিকাৰ সুৰক্ষিত কৰি নাৰীৰ মানৱ সত্তা হিচাপে স্বীকৃতি দিয়া হৈছে। তাৰপিছত ১৯৭৫ চনত ০৮ মাৰ্চ তাৰিখটো আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱস হিচাপে ঘোষণা কৰা হৈছিল।

বাস্তৱত, মহাভাৰতৰ দিনৰ পৰা আমি দেখি আহিছোঁ নাৰী কেনেকৈ নিৰ্যাতিত হৈ আহিছে কিন্তু আমি কেৱল এটা দিনতে নাৰীৰ অধিকাৰ বিশ্লেষিলে নহ'ব. নহয় বাস্তৱ ক্ষেত্ৰত দেখা যায় কেৱল আঠ মাৰ্চৰ তাৰিখটো আনুষ্ঠানিকভাৱে উদ্‌যাপন কৰি আমি তাতেই সন্তুষ্ট থাকোঁ। যেতিয়ালৈকে সমাজত প্ৰতিভাৱান নাৰীয়ে নিজা প্ৰতিভা চিনি পাই বিকাশ সাধন কৰিব নোৱাৰে তেতিয়ালৈকে আমি স্বাধীনতাৰ কথা সভা-সমিতি পাতি চিঞৰিব লাগে নাই। স্বাধীনতাৰ এত বছৰৰ পাছতো আমাৰ দেশত প্ৰকৃত অৰ্থত নাৰীয়ে প্ৰাপ্য মৰ্যাদা লাভ কৰিছে বুলি ক'ব নোৱাৰি। শিক্ষাৰ প্ৰসাৰৰ পিছতো নগৰে-চহৰে, গাঁৱে-ভূঞে নাৰী নিৰ্যাতনৰ ঘটনা ঘটিয়ে আছে। কন্যা ভ্ৰূণ হত্যা, যৌতুকজনিত কাৰণ, নাৰী দেহৰ ব্যৱসায়, বলাৎকাৰৰ দৰে শ্লীলতা হানি, ডাইনীৰ সন্দেহত হত্যা আৰু অনেক অন্ধবিশ্বাস আৰু কু-সংস্কাৰৰ কাৰণে প্ৰতিদিনে শ-শ নাৰীয়ে মৃত্যুক সাবটিব লগা হৈছে। যেতিয়ালৈকে নাৰী-পুৰুষৰ হাতৰ পুতলা হৈ থাকিব তেতিয়ালৈকে নাৰীয়ে প্ৰকৃত মৰ্যাদা লাভ কৰিব নোৱাৰে। গতিকে প্ৰতিভাৱান নাৰীক প্ৰকৃত শিক্ষাৰে শিক্ষিত কৰি আত্মমৰ্যাদাৰে সম্পূৰ্ণৰূপে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ সজাগতে সৃষ্টিৰ বাবে নাৰীয়ে অবিৰত সংগ্ৰাম চলাই নিব লাগিব। প্ৰকৃততে নাৰী সবলীকৰণেহে এখন সুস্থ সমাজ আৰু এটা সুস্থ জাতি গঢ় দিব।

শংকৰদেৱৰ দৃষ্টিত নাৰী

তনয়া বৰা
তৃতীয় ষাণ্মাসিক

অসমত নৱবৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ প্ৰৱৰ্তক শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ জীৱন কালছোৱা অসমীয়া সাহিত্যৰ এচোৱা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ সময়। শংকৰদেৱৰ দৃষ্টিতে পুৰুষপ্ৰধান সমাজৰ আঁৰ বেৰৰ মাজতো নাৰীৰ 'নাৰীসত্বা' অনন্য ৰূপত প্ৰকাশ পাই উঠিছিল।

শংকৰদেৱৰ সাহিত্যৰাজি অনুবাদমূলক হ'লেও য'তেই সুবিধা পাইছে তাতেই গুৰুজনাই নিজ চকুৰে দেখা সমাজখনৰ নাৰী-পুৰুষৰ ভাব-অনুভূতিৰ কথা প্ৰকাশ কৰিবলৈ পাহৰা নাছিল। শংকৰদেৱে নিজৰ সাহিত্যৰাজিত যিকেইগৰাকী নাৰীৰ নাম উল্লেখ কৰিছে সেইকেইগৰাকীক সমকালীন সমাজ জীৱনৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত নতুন ৰূপেৰে সজাই তুলিছে। নাৰীৰ স্বৰূপ প্ৰকাশ কৰোঁতে তেওঁ সন্মুখীন হোৱা সীমাবদ্ধতা হৈছে সেই নাৰীসকলক ভগৱানৰ একান্ত ভক্তৰূপে প্ৰকাশ কৰাটো। নাৰীৰ মানৱীয় দোষ গুণৰ মাজতে সেই একান্ত ভক্তৰ দিশটো ফুটাই তুলিবলৈ সক্ষম হৈছে।

শংকৰদেৱৰ দৃষ্টিত নাৰীৰ বিষয়ে কওঁতে এচাম বৈষ্ণৱে 'কীৰ্তন ঘোষাৰ 'হৰমোহন'

যথুৰ দুফাঁকি পদলৈ আঙুলিয়াব পাৰি—

"ঘোৰ নাৰী মায়া ইটো সৰ্ব মায়াতে কুৎচিত।
মহাসিদ্ধ মুনিৰো কটাক্ষে হৰে চিত ॥
দৰশনে কৰে তপ জপ যোগ ভংগ।
জানি জ্ঞানীগণে কামিনীৰ এৰে সংগ ॥"

শংকৰদেৱে নাৰীক শৰণ দিবলৈ নোখোজাৰ এটা ইংগিত চৰিতকাৰসকলে সূচিত দি গৈছে। বহুতে আকৌ ওপৰৰ পদ দুফাঁকিতে শংকৰদেৱে নাৰীক শৰণৰ বাজ কৰি ৰখাৰ যুক্তি দিব খোজে। কিন্তু এই পদ ভাগৱতৰ অনুবাদহে; শংকৰদেৱৰ নিজা বক্তব্য নহয়। কাৰণ শংকৰদেৱ নিজে গৃহস্থী আছিল। আনকি এটা সময়ত মাধৱদেৱকো সংসাৰ কৰিবলৈ উপদেশ দিছিল। নাৰীৰ প্ৰতি এনে মনোভাব থকা হ'লে তেওঁ দ্বিতীয় বিবাহ নকৰিলেহেঁতেন।

চৰিতপুথিৰ মতে শংকৰদেৱে এবাৰ মাধৱদেৱৰ গুৰুচৰত 'গৃহ অন্ধ কোপত পৰা নাযাব' বুলি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল। এই 'গৃহ অন্ধ কোপ' কথাষাৰ তাৎপৰ্যপূৰ্ণ। গৃহ অন্ধ কোপত সেইসকলেহে পৰে যিয়ে নাৰীক ভোগৰ সামগ্ৰী হিচাপে গণ্য কৰে। শংকৰদেৱৰ আদৰ্শত

কিন্তু নাৰীক ভোগৰ সামগ্ৰী হিচাপে চোৱাটো বৰ্জনীয়। ইয়াৰ স্পষ্ট প্ৰমাণ পিতাম্বৰ কবিক 'তামসিক কবি' বুলি কোৱাৰ পৰা অনুমান কৰিব পাৰি। এদিন নাৰায়ণ দাস ঠাকুৰ আতাই তেওঁৰ অঞ্চলত পীতাম্বৰ নামৰ এজন কবি থকাৰ কথা কৈছিল লগতে কবিজনাই ৰচনা কৰা 'কোন অংগে শুন দোষ নাইলা যদুমণি' – এই পদফাঁকি গাই শুনাইছিল। পদফাঁকিৰ মাজেদি কবিজনাই নিজৰ সৃষ্টিৰ অন্তৰালত থকা ইন্দ্ৰিয় বিলাসৰ ধাৰণাকে দিব খুজিছিল। শংকৰদেৱৰ মত কিন্তু বিপৰীত। যিয়ে নাৰীক ইন্দ্ৰিয়বিলাসৰ সামগ্ৰী বুলি ভাবে তেওঁলোকৰ বাবেহে নাৰী সমস্যাময়।

শংকৰদেৱৰ পত্নীপ্ৰসাদ নাটত নাৰীৰ সমাজপীড়িত অসহায় অৱস্থা আৰু নাৰীমুক্তি চেতনাৰ প্ৰকাশিত হৈছে। কৃষ্ণক সাক্ষাৎ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত বিপ্ৰ পত্নীসকলক তেওঁলোকৰ স্বামীসকলে বাধা দিছে। সেই বাধা নেওচি কৃষ্ণক দৰ্শন কৰিবলৈ গৈ বিপ্ৰ পত্নীসকলে সাহসৰ পৰিচয় দিছে। নাৰীৰ স্বাধীনতাত পুৰুষে হস্তক্ষেপ কৰাত তাৰ প্ৰতিবাদ নাৰীয়ে কৰিছে আৰু প্ৰয়োজন সাপেক্ষে মৃত্যুক সাৱটি লবলৈও কুণ্ঠাবোধ কৰা নাই। এগৰাকী ব্ৰাহ্মণ পত্নীক তেওঁৰ স্বামীয়ে ঘৰৰ পৰা ওলাই যাব নোৱাৰাকৈ অৱৰোধ কৰি থোৱাত তাই কৃষ্ণৰ চৰণ চিন্তা কৰিয়ে প্ৰাণ ত্যাগ কৰিছে। ইয়াৰ জৰিয়তে শংকৰদেৱে অসমীয়া সাহিত্যত আধুনিক নাৰী চৰিত্ৰ সৃষ্টিৰ সূচনা কৰিলে বুলি ক'ব পাৰি।

শংকৰদেৱে একে কাহিনীকে লৈ ৰচনা কৰা 'ৰুক্মিণী হৰণ' কাব্য আৰু নাটক দুয়োখনতে ৰুক্মিণীক কেৱল কৃষ্ণ প্ৰাণা প্ৰেমিকা, ভক্ত ৰূপেহে ফুটাই তুলিছে। ক'তো তেওঁ ইন্দ্ৰিয়বিলাসৰ সামগ্ৰীৰূপে প্ৰকাশ কৰা নাই। সেইদৰে 'পাৰিজাত হৰণ' নাটকৰ

ৰুক্মিণীও স্বামী ভক্তি পৰায়ণা আৰু মানৱীয় ঈৰ্ষাৰ পৰা মুক্ত। কৃষ্ণভক্ত হিচাপে শিশুপালৰ আগমনৰ লগে লগে ৰুক্মিণী শংকিত হৈ পৰিছে। আনহাতে বুদ্ধিমত্তা আৰু সাহসেৰে যুঁজ দিবলৈ কৃষ্ণলৈ প্ৰেমপত্ৰও লিখিছে।

ৰুক্মিণীৰ মাক শশীপ্ৰভা, সুমালিনী ধাই, কংসৰ চন্দন যোগান ধৰা কুঁজী, মহাৰাসৰ গোপীসকল, 'কালিয় দমন'ৰ যশোদা আদি সকলোৰে মানৱীয় আবেগৰ মাজত বিলীন হোৱা নিজৰ নিজৰ ক্ষেত্ৰত মহান হৈ প্ৰকাশ পাইছে। পত্নীপ্ৰসাদ নাটৰ ব্ৰাহ্মণ পত্নীসকলক, ৰাসলীলাৰ গোপীসকলক বাহ্যিক দিশত ব্যভিচাৰিণী যেন লাগিলেও মানৱীয় দিশৰ পৰা লক্ষ্য কৰিলে পত্নীসকল মাতৃমূৰ্তি — পুত্ৰৰ ক্ষুধা নিবাৰণ কৰাটো মাতৃৰ দায়িত্ব। ৰাসলীলাত গোপীসকলে অংগকেলি কৰিছে আৰু কৃষ্ণ অন্তৰ্ধান হোৱাৰ পাছত কৃষ্ণলীলা অনুকৰণত অনেক কাৰ্য কৰিছে। প্ৰকৃততে ই পৰমাত্মাৰ প্ৰতি জীৱাত্মাৰ সনাতন আকুতিকে প্ৰতীকেৰে বুজোৱা হৈছে। শংকৰদেৱৰ ৰামবিজয় নাটকৰ সীতা একগৰাকী জাতিস্মৰ নাৰী - আনহাতে 'ভক্তিপ্ৰদীপ'ত উল্লিখিত চন্দ্ৰালিনী গৰাকী মানসিকভাৱে সাধক ব্ৰাহ্মণতকৈও ওপৰত আৰু শাৰীৰিকভাৱে পবিত্ৰ।

শংকৰদেৱৰ সমকালীন সমাজখনত স্ত্ৰী-শিক্ষাৰ ব্যৱস্থা থকাৰ কথা চৰিতপুথি সমূহত উল্লেখ নাই যদিও এনে এখন সমাজৰ কাৰণে শংকৰদেৱে 'স্ত্ৰী-শূদ্ৰ-সৰ্বলোকে' বুজিব পৰাকৈ পদ-পয়াৰ ৰচনা কৰিছিল। স্ত্ৰীক শ্ৰৱণ নিদিয়া অপবাদৰ বিপৰীতে শংকৰদেৱৰ নাতি বোৱাৰী আই কনকলতা সত্ৰৰ অধিকাৰ হ'ব পাৰিছিল। ইয়াৰ উপৰিও শংকৰদেৱে অসমীয়া নাৰীক ধৰ্মীয় কাম-কাজত অংশ লোৱাৰ সুবিধা প্ৰদান কৰিছিল। অসমীয়া-

মহিলাই গোঁসাইঘৰত নামকীৰ্তন কৰিব পাৰিছিল আৰু নামঘৰতো প্ৰৱেশ কৰিব পাৰিছিল।

স্ত্ৰী-পুৰুষ সকলোকে সমান আধ্যাত্মিকতাৰ জ্ঞান দি সাহিত্যৰ ৰস আস্বাদন কৰিব পৰাকৈ উপযুক্ত কৰি তুলিব পৰাকৈ শংকৰদেৱে বাট মুকলি কৰি থৈ গৈছে। মুঠতে শংকৰ-দৃষ্টিত পুৰুষ প্ৰধান সমাজৰ আঁৰ বেৰৰ মাজতে থকা নাৰীৰ 'নাৰীসত্বা' অনন্য ৰূপত প্ৰকাশ পাই উঠিছে।

অস্তিত্ব

বিদ্যাশ্ৰী গগৈ
তৃতীয় ষাণ্মাসিক

ঈশ্বৰৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ সামান্য সুযোগকনো আজি তাইৰ নাই। এটিয়াৰে পৰা বন্ধ কোঠালীটোৱে তাইৰ একমাত্ৰ সাৰথি। অন্ধকাৰেই তাইৰ জীৱনৰ সংগী। ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ মাজেৰে আহি আজি বনিতা সোমাই পৰিছেহি পাপৰ দুৱাৰদলিত। উজ্জ্বল জীৱনৰ প্ৰত্যাশাত আহি পৰিস্থিতিৰ পাকচক্ৰত পৰি তাই সমাজৰ লগত হাৰ মানিব লগা হৈছে। জীয়াই থকাৰ সামান্য হেঁপাহকনো যেন শেষ হৈ গল...। জীৱনৰ সকলো ৰং ধূলিস্যাৎ হৈ গল। সঁচাকৈ সময়ে তাইক কৰি পেলালে এজনী ঘৃণনীয় পতিতা।

হেৰাই যোৱা আশাবোৰ বুকুত বান্ধি আজি তাই অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ সংগ্ৰাম কৰিছে।

তাঁতশালত অসমীয়া শিপিনী

পপী শইকীয়া
প্ৰথম ষাণ্মাসিক

অসমীয়া নাৰী বুলি ক'লেই মনলৈ আহে তাঁতশালখোৰ। তাঁতশাল অসমীয়া নাৰীৰ আবেগ। শদিয়াৰ পৰা ধুবুৰীলৈকে প্ৰতিখন গাঁৱৰ নাৰীয়ে বুকুত কঢ়িয়াই ফুৰিছে তাঁতশালখোৰ। ঘৰুৱাভাৱে ব্যৱহৃত কাপোৰ বৈ উলিওৱাৰ লগতে বহু নাৰীয়ে এক বৃত্তি হিচাপেও গ্ৰহণ কৰা দেখা যায়। অসমত বসবাস কৰা মিচিং, বড়ো, শ্যাম, আহোম, চুতীয়া আদি প্ৰতিটো জাতিৰ নাৰীয়ে বুটা, লতাচানেকীয়া ভিন্ন ৰঙীন কাপোৰ বৈ উলিয়ায়। এক কথাত ক'বলৈ গ'লে অসমীয়া নাৰীয়ে তাঁতশালৰ মাজেদি মৰতত সৰগ ৰচে। বৰ্তমান সময়ত হাতেৰে বোৱা কাপোৰৰ চাহিদা বৃদ্ধি পাইছে। অসমীয়া শিপিনীৰ তাঁতশালখোৰ বিশ্বদৰবাৰতো জিলিকি উঠিছে। তাঁতশালতে বৈ উলিওৱা হয় অসমৰ স্বাভিমান গামোচা। এড়ী-মুগা বা পাট-পুহি পাজি-কাটি সূতা প্ৰস্তুত কৰি পাট-মুগাৰ কাপোৰ বৈ উলিওৱা হয়। এই পাট কাপোৰৰ দেশ-বিদেশৰ বিনিময়ে অসমৰ অৰ্থনৈতিক দিশত যথেষ্ট অৰিহণা আগবঢ়াইছে। তাঁতশালত ব্যৱহৃত সঁজুলি কেইপদমান হ'ল চেৰেকি, উঘা, টোলোঠা, ৰাচ, মাকো, গেৰেলী মাৰি, মহুৰা, ঘঁতৰ, গৰকা, পুতল, জখলামাৰি, চিৰি ইত্যাদি।

শংকৰদেৱৰ সৃষ্টিত নাৰী

মেঘা সোনোৱাল
তৃতীয় ষাণ্মাসিক

অসমৰ ভাষা-সাহিত্য আৰু সংস্কৃতিলৈ উল্লেখযোগ্য অৱদান আগবঢ়োৱা শংকৰদেৱক অসমীয়া সংস্কৃতিৰ খনিকৰ হিচাপে আখ্যা দিব পাৰি। শংকৰদেৱৰ সৃষ্ট ৰচনাৰাজিসমূহৰ মাজেৰে নাৰী চৰিত্ৰই বিশেষ স্থান লাভ কৰিছে। বিশ্লেষণ কৰিলে এটা কথাত উপনীত হ'ব পাৰি যে শংকৰদেৱ নাৰী বিদ্বেষী নাছিল। শংকৰদেৱে তেওঁৰ ৰচনাৰে নাৰী চৰিত্ৰসমূহক মৰ্যাদাপূৰ্ণভাৱে অংকন কৰিছে। তেওঁৰ জীৱনত নাৰী আছিল প্ৰেৰণা আৰু সাহসৰ আধাৰ, সেয়ে হয়তো শংকৰদেৱে নাৰীৰ প্ৰতি সহমৰ্মিতা পোষণ কৰিছে।

শংকৰদেৱৰ ৰচিত আটাইকেইখন নাটক - পত্নীপ্ৰসাদ, কালিয়দমন, কেলিগোপাল, ৰুক্মিণী হৰণ, পাৰিজাত হৰণ আৰু ৰামবিজয় নাটকৰ নাৰী চৰিত্ৰৰ সমাৱেশ ঘটিছে। প্ৰথম নাটক পত্নীপ্ৰসাদত বিপ্ৰপত্নীসকলৰ চৰিত্ৰগত বিশেষত্ব পৰিস্ফুট নহ'লেও মাতৃ স্বৰূপে আৰু ভক্তিপৰায়ণা নাৰীস্বৰূপে চৰিত্ৰসমূহে গুৰুত্ব লাভ কৰিছে। কালীয়দমন নাটকৰ নাৰী চৰিত্ৰ হৈছে যশোদা আৰু নাগপত্নীসকল। যশোদা মাতৃস্নেহেৰে ভৰা মমতাময়ী নাৰী। পুত্ৰস্নেহত আতুৰ মাতৃগৰাকীৰ চকুত লোতকৰ বন্যা। পুত্ৰহাৰা মাতৃৰ স্বৰূপটো নাট্যকাৰে সুন্দৰকৈ ফুটাই তুলিছে। পুত্ৰক কালীনাগৰ বন্ধনত দেখি মাতৃ যশোদাই

বিলাপ কৰিছে। ইয়াৰ জৰিয়তে জননীৰ বাবে পুত্ৰৰ স্থান নিজৰ প্ৰাণৰ তুল্য। ইয়াকে প্ৰতিপন্ন কৰি যশোদাক সাৰ্থক মাতৃস্বৰূপে অংকন কৰিছে। আনহাতে পতি যিমানেই নিষ্ঠুৰ, অত্যাচাৰী নহওক পতিব্ৰতা নাৰীৰ তেওঁৱেই পৰম পুৰুষ। কালীনাগে কৃষ্ণৰ পদৰ ভৰ সহিব নোৱাৰি মৃতপ্ৰায় হোৱা দেখি কালিনাগৰ পত্নীসকলে কৃষ্ণক স্তুতি কৰি প্ৰাণভিক্ষা কৰিছিল। শংকৰদেৱৰ ৰুক্মিণী হৰণ নাটকৰ মাজেদি অসাধাৰণ বৈৰ্য্যশীলা, প্ৰত্যুৎপন্নমতীসম্পন্না সক্ষম প্ৰেমিকাৰূপে ৰুক্মিণী চৰিত্ৰক উপস্থাপন কৰিছে। কৃষ্ণৰ ভক্তাৰূপে অংকন কৰা ৰুক্মিণীৰ স্বৰূপত আছিল স্বাধীনচিন্তীয়া, বাস্তৱজ্ঞানসম্পন্ন, তীক্ষ্ণ বুদ্ধিৰ, সাহসী আৰু সৰল নাৰী। পাৰিজাত হৰণ নাটকত ৰুক্মিণীৰ চৰিত্ৰটোৰ জৰিয়তে নাৰীৰ স্বাভাৱিক আকাংক্ষা- দুৰ্বলতা প্ৰকাশ পাইছে। ৰাজকুমাৰীৰ গাম্ভীৰ্য, মহত্ত্ব আৰু সহনশীলতাই চৰিত্ৰটোক বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ কৰি তুলিছে। ৰুক্মিণীৰ পতিব্ৰতা ৰূপ প্ৰকাশ পাইছে। শ্ৰীকৃষ্ণ তেওঁৰ স্বামী হলেও পৰম ঈশ্বৰ ৰূপেহে ৰুক্মিণীয়ে জ্ঞান কৰে। জগতগুৰু স্বামী কৃষ্ণৰ চৰণসেৱা বাদে কোনো বস্তুৱে শ্ৰেষ্ঠ হ'ব নোৱাৰে।

শংকৰদেৱৰ অন্তিমখন নাটক ৰামবিজয়ৰ মুখ্য নাৰী চৰিত্ৰ সীতা আছিল ধীৰ-স্থিৰ, গভীৰ প্ৰেমত পুলকিত ৰামভক্তা। ইহকালত ৰামক পাবলৈ আশা কৰা কামনাই সীতাক জাতিস্মৰ কন্যা ৰূপে অংকন কৰিছে। সীতা চৰিত্ৰটোত আকুল প্ৰেমিকা আৰু ভো ভ নাৰীৰ দুটা ৰূপৰ লগতে প্ৰীতিদ্বন্দ্ব স্বভাৱটো প্ৰতিফলিত হৈছে।

শংকৰদেৱৰ সৃষ্টিত ধৰা দিয়া এই নাৰী চৰিত্ৰকেইটা প্ৰত্যেকটি চৰিত্ৰই নিজা নিজা বৈশিষ্টৰে পৰিপূৰ্ণ। শংকৰদেৱ সৃষ্ট নাৰী চৰিত্ৰসমূহৰ বিশ্লেষণৰ অন্তত এটা কথা ঠাৱৰ কৰিব পাৰি যে তেওঁ নাৰীসকলক বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত উপযুক্ত সন্মান আৰু মৰ্যাদা প্ৰদান কৰি গৈছে।

" কইনা-দৰা সাজি থাকোতে তাই মন কৰিলে চিনাকি ঘৰখন একেবাৰে বদলি গৈছে, কৰবাত কিবা এটা হ'ল। থিয়ে আছে সিয়ে তাইক ধৰি কেৱল কান্দোন। চকুপানীয়েৰে তাইৰ চকুৰ ভোমোৰা দুটা ভিজাই পেলালে। উৰিব নোৱাৰা হৈ পাখি দুখন জাপ খাই পৰিল। "

অৰূপা পটঙ্গীয়া কলিতা
'ফেলানী'

নষ্ট

অনামিকা বৰগোঁহাই
তৃতীয় ষাণ্মাসিক

আইজনী, জলপানৰ বাটিটো লৈ আন। ৰমেন, তই যাচোন, পাণ আৰু কেইগছিমান জুকিয়াই আন, ভেক এটাই ৰৰকৈ পেটটোত কলমলাই আছে, জলপানকেইটা পেটত পেলাই লওঁ। মাজনীৰ মাকে খৰখৰকৈ কেটলীটো লৈ পানী এগিলাচ ঢালি আগবাঢ়িয়ে শুকান হৈ পৰা ডিঙিটোত পেলাই দিলে। কামৰ আজৰিয়ে নাই। গাঁৱৰ মানুহখিনিক এবাৰ মাত এষাৰ দি এবাৰ ওমৰ ঘৰত গৈ তামোল-পাণ এটা দি নিমন্ত্ৰণ জনাই থৈ আহিব বিয়ালৈ আৰু কেইদিননো আছে! গাঁৱৰ মানুহখিনিয়ে সহায় কৰাৰ বাবেহে আজি মইনাই আহসকল গোটাব পাৰিছে। সিহঁতবোৰ যে নোহোৱা হলে অতখন কাম কেনেকৈ চম্ভালিব লগা হ'লহেঁতেন!! সোণজুৰ গাঁওখনৰ নাম যেনেকুৱা, গাঁৱৰ বাসিন্দা সকলৰ মনবোৰো সোণত সুৱগা চৰাৰ দৰে যেন। মইনাই কেতিয়াবা অনুভৱ কৰে। গাঁৱৰ বিয়া, সকাম, ভওনাই হওক নিস্বাৰ্থভাৱে উবুৰি খাই পৰেহি। "মইতি অমোল পাৰিলানে?", "মইতি, খৰিখিনি ফালি থৈ যাওঁ দিয়া। ডেকাসকল চিকনোৱা হৈ গৈছে। বন্ধু-বান্ধৱৰ ঠিক-ঠাকে ইমানটো নহয়! অভাৱ হ'লে কঁৰা আনিও হাত উজান দিয়। এইয়াই সুখ মইনাৰ বাবে। ইহঁত আছে বাবেহে ধৰি দিব পাৰিছে। মাজনীক

দি ল'ব পাৰিলে তাৰ আৰু চিন্তা নাই। মাক নোহোৱা ছোৱালীজনী, সিহে জানে কেনেকৈ জুমিছে। তাৰ ওপৰতে যেন ঘৰৰ প্ৰত্যেকটো বস্তুৱে প্ৰাণ পাই উঠিছে। "দেখা, অমুকটো তমুকটো কৈ অতখন কৰাই নে? অৱশ্যে মাইনীক দি ল'লে তাৰ বৰ অকলশৰীয়া যেন অনুভৱ হ'ব কিন্তু উপায় নাই। "ছোৱালী পৰৰ ধন" উলিয়াই দিবহে লাগিব। ঘৰলৈ-ঘৰণাবোৰ আহি চিগা সূতাৰ দৰে আউল লাগি পৰিল। কেতিয়াবা জলপানৰ বাটিটো সাজনীয়ে দিলে সি ভাবি ভাবি কেতিয়াবা খাই শেষ কৰিলে গমেই নাপালে, বাটিটো আৰু গামোচাখন হাতনাইত দি, সাজনীয়ে বাটিটো চপাই লৈ গ'লতহে মইনাৰ সম্বিত ঘূৰি আহিল। লৰালৰিকৈ মইনাই বিছা পাতিবলৈ ওলাই গ'ল।

লাহে লাহে আলহী অতিথিবোৰে ঘৰখন ভৰি পৰিছে। মইনাই মন কৰিছে সাজনীৰ চকুহালত বিষাদৰ ছাঁ লাগি আছে। বুকুৰ মাজলৈ টানি আনি যেন ক'ব — 'আই অ', তই চিন্তা নকৰিবি। মোৰ একো নহয়।' কিন্তু মইনাই একো ক'ব নোৱাৰিলে। ঘৰখনত প্ৰাণী-বুলিবলৈ দুটাই, মইনা আৰু একমাত্ৰ ছোৱালী সাজনী। মাক আৰু বাপেক দুয়োটাৰে দায়িত্ব পালন কৰোঁতে কৰোঁতে চুলি দুই-চাৰিডালকৈ পাকি আহিল। মুখত বয়সৰ আঁচোৰো পৰিল। মইনাই উমানকৰিয়ে নোৱাৰিলে। আজি কণমানি ডুক দিয়া ছোৱালীজনী এইদৰে-উলিয়াই দিব পৰা হ'লগৈ। শিক্ষা-দীক্ষা সাজনীক পাৰেমানে দিয়ালে। আজি তাই স্নাতক

ডিগ্ৰীধাৰী। বিয়াও নিজৰ পছন্দৰ ল'ৰা, উচ্চ শিক্ষিত, চাকৰিও কৰে। গতিকে মইনাহঁতেনো কেনেকৈ বাধা দিব? ল'ৰাৰ ফালৰ পৰা প্ৰস্তাৱ আহিল। সাজনীৰ মুখখন কন্দনামুৰাকৈ আছিল যদিও দেউতাকে না ক'ব নোৱাৰিলে। জাউৰি জাউৰি উৰুলিৰে ঘৰখনত উদুলি মুদুলি লগালে। মইনাহঁত পুৱাৰে পৰা আজৰিয়ে পোৱা নাই। ৰাতিপুৱাৰে পৰা দুবেলৰ পৰা অহা অতিথিক আপ্যায়নত ব্যস্ত মইনা। গাঁৱৰ সকলো লাগি গৈছে হাতে-কামে সাজনীৰ বিয়াত। অৱশেষত কইনা বিদায় দিয়াৰ পৰ্ব সমাগত। মইনাৰ বুকুখন সেচৰ খাই আহিল। সাজনী চিৰদিনৰ বাবে তাৰ বুকুখন সুদা কৰি গুচি যাব। আয়তীয়ে সুৰ লগাই জুৰিলে, 'সৰসৰ দেতা অ'

যাবলৈ ওলালোঁ
যাবৰে সময়ত
সেৱা হে জনালোঁ।'

আশীৰ্বাদ দিবৰ সময়ত বৰকৈ কান্দিছিল তাই। মইনাৰেও নিজৰ কান্দোনৰ সোঁত ৰখাব নোৱাৰিলে। সাজনীক নতুন ঘৰখনত তাইৰ দায়িত্ববোৰো মইনাই এবাৰ আঙুৰাই দিলে।

এদিন দুদিনকৈ দুমাহদিন পাৰ হৈ গ'ল। তাই যোৱাৰে পৰা ঘৰখন উদং হৈ পৰিল। সাজনীৰ অভাৱ অনুভৱ হয় যদিও তাই ফ'ন কৰিলে সেই কথা মইনাই প্ৰকাশ কৰি নেদেখুৱাই তাইৰ আগত। সি নিজৰ কামতে ব্যস্ত হৈ থাকে। বাহ বেতৰ কাম কৰি থাকে।

আজিও তেনেকৈ ৰাতিপুৱাৰ পৰা বুকুত যদিও আমেঙে আমেঙে কোনোবাটোৱেও কাণ পাতি আছে। আজি মাজনীয়ে ইমান দেৰি ফোন কৰা নাই; সি দুই-তিনিবাৰ কৰিলতো ধৰা নাই কি বা হ'ল! চিন্তা এটাৰ উকমুকনিয়ে তাক অস্থিৰ কৰি তুলিলে। ফোনটো আৰু এবাৰ-লগাবলৈ যাওঁতেই মাজনীৰ শাহুৱেকৰ নম্বৰটো মইনাৰ ফোনত জিলিকি উঠিল। খৰধৰকৈ ফোনটো ৰিচিভ কৰি মাত লগাবলৈ নাপাওঁতেই শাহুৱেকে কঁপি কঁপি যিটো কথা ক'লে মইনা বেৰতে আঁউজি কোনোমতে নদাৰকৈ ধৰি থাকিল। "মাজনীয়ে চিপ লৈছে!" - কি ক'লে তাক এইমাত্ৰ? কি হৈ গ'ল ইমান হঠাৎ? মহে মাহে মইনাই একো নমনা হৈ আছিল। চকুৰ আগলৈ এখিনিমান আন্ধাৰ নামি আহিল পলকতে।

মাজনীক ওচৰৰ মানুহখিনিয়ে হাস্পিতালৰ চোতালত শুৱাই দিলেহি। একেবাৰে মুখত হাঁহ-আঁহ। বগা কাপোৰৰ তলত মাজনী শুই আছে; যেন এক চিৰশান্তি। কপালত সেন্দুৰও দগমগাই আছে ৰঙা এখনি। পোষ্ট-মৰ্টেমৰ ৰিপৰ্ট দিয়া হ'ল। সকলো তাতে শিলপৰা-কপৌৰ দৰে থৰ হ'ল।

ওচৰৰ কলিতানী-বৰুৱানীৰ কথোপকথন, "বুজিছে, বৰুৱানী তেনেই কুন্দুমলীয়া ছোৱালী কালে কালে ক'লে," মাক হ'বলৈ ওলাইছিল বোলে, ইমান সোনকালে মানুহে সন্দেহৰ চকুৰে চাবলৈ? নষ্ট কৰি পেলাবলৈও কৈছিল বোলে; তাই মান্তি নহ'লত ঘৰৰ পৰা খেদি দিয়াৰ ভাবুকিও দিছিল হ'বলা!" বৰুৱানীয়ে চকু দুটা ডাঙৰ কৰি চাৰিওফালে চাই কৈ উঠিল, "ৰব কথা হ'ল, মনে মনে কওক, বেলেগে শুনিব। আমি হ'লে এইবোৰ একো নাজানো পাই... ৰক্ষা কৰক...."

মা

কাজল দাস
প্ৰথম ষাণ্মাসিক

সেইদিনা আছিল পূৰ্ণিমাৰ ৰাতি। ৰুণজুনৰ দেউতাৰ গা হঠাৎ বেয়া হ'বলৈ ধৰিলে। ৰুণজুন আৰু মাকে দেউতাকক ওচৰৰ চৰকাৰী হাস্পাতাল খনলৈ লৈ গ'ল। টেষ্ট কৰাত দেউতাকৰ দেহত কৰ'না ধৰা পৰে। উন্নত চিকিৎসাৰ বাবে দেউতাকক বেলেগ হাস্পাতাললৈ নিবলৈ ক'লে কাৰণ তেখেতৰ উশাহ লোৱাত কষ্ট হৈছিল। ৰুণজুন আৰু মাক চিন্তাত পৰিল। ইমান টকা পাইবে বা ক'ত! দুবেলা-দুমুঠি খাব পৰাকৈ দেউতাকে দিন-হাজিৰা কৰি পৰিয়ালটোক চলাই আছিল। এতিয়া অকলে সিহঁত দুজনীয়ে কৰিব বা কি!! পইচাৰ অভাৱত দেউতাকৰ দুদিনমানৰ পিছত মৃত্যু হ'ল।

ৰুণজুন আৰু মাক অকলশৰী। ৰুণজুনৰ সাহস হৈ মাকে সাহসী কৰিলে নিজক। তেওঁৰ একমাত্ৰ চিন্তা এইটোৱে যে ৰুণজুনক পঢ়োৱাই শুনোৱাই ভাল মানুহ কৰাব। ৰুণজুনেও যেন মাকৰ দুচকুত দেখিছিল তাইক লৈ দেখা পোহৰমুখী সপোনবোৰক।

ৰুণজুন আৰু মাকৰ সপোনবোৰ সিহঁতৰ লগতেই সমানেই জী থাকে। মাকৰ সপোনে ৰুণজুনলৈ পোহৰমুখী বাট কাটে। ৰুণজুনে মাকৰ সপোনবোৰ পূৰ কৰে।

অসমীয়া সাহিত্যত নাৰীৰ লেখা

শ্যামলীকা গগৈ
তৃতীয় ষাণ্মাসিক

বহু যুগ ধৰি প্ৰৱাহিত হৈ থকা অসমীয়া সাহিত্যৰ উৎস অতি চহকী। বহু বছৰৰ পুৰণি অসমীয়া সাহিত্যই বিভিন্ন সময়ত, বিভিন্ন পৰিৱেশ, পৰিৱৰ্তনৰ মাজেৰে আহি আজিৰ পৰ্যায়ত উপনীত হৈছে। আৰম্ভণিৰে পৰা বৰ্তমানলৈকে অসমীয়া সাহিত্যৰ এই দীঘলীয়া গতিপথৰ বুৰঞ্জী ৰচনা কৰিবলৈ বিভিন্ন সময়ত বিভিন্নজন পণ্ডিতে প্ৰয়াস কৰিছে। তাৰ ভিতৰত সত্যেন্দ্ৰনাথ শৰ্মাৰ যুগ বিভাজনটো বিজ্ঞানসন্মত বুলি ধৰা হয়।

অসমীয়া সাহিত্যৰ এই প্ৰত্যেকটো যুগক লক্ষ্য কৰিলে দেখা যায় বিভিন্ন লিখিত সাহিত্যৰ উৎকৃষ্ট নিদৰ্শন। অসমীয়া সাহিত্যৰ এই গৌৰৱময় ইতিহাসত নাৰী লেখিকাসকলৰ ভূমিকাও অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ তথা প্ৰাসংগিক।

অসমীয়া সাহিত্যৰ এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ অংশ লোকসাহিত্যৰ এটা বুজন অংশ অসমীয়া নাৰীয়ে ৰচনা কৰি থৈ গৈছে। এই সম্পৰ্কে সন্দেহৰ অৱকাশ নাই। আমাৰ লোকগীত লোককথা, লোক প্ৰবচন অথবা বিয়ানাম, নিচুকনি গীত, যোজনা, সাধুকথা আৰু একাংশ বিহুনামো মহিলাৰে সৃষ্টি। অৱশ্যে এওঁলোক মৌখিক সাহিত্যৰ স্ৰষ্টা, লেখিকা নাছিল।

অসমীয়া সাহিত্যত প্ৰথমগৰাকী নাৰী লেখিকা আছিল ষোড়শ শতিকাৰ পদ্মপ্ৰিয়া আই। তেওঁ আছিল মাধৱদেৱৰ প্ৰপন্ন শিষ্য ভৱানীপুৰীয়া গোপাল আতাৰ কন্যা। বৰ্তমান পদ্মপ্ৰিয়া আইৰ নামত চাৰিটা গীতৰ উল্লেখ পোৱা যায়। তেওঁৰ গীতসমূহত আধ্যাত্মিক সুৰৰ প্ৰকাশ মূৰ্তমান। তেখেতৰ গীতবোৰৰ প্ৰতিপাদ্য বিষয় হ'ল সংসাৰৰ নশ্বৰতা।

ষোড়শ শতিকাৰ পৰা ঊনবিংশ শতিকালৈকে মাজৰ তিনিশ বছৰত দ্বিতীয় এগৰাকী লেখিকা পোৱা নাযায়। পৰৱৰ্তী সময়ত অৰ্থাৎ ঊনবিংশ শতিকাত চাৰিগৰাকী লেখিকাৰ বিষয়ে তথ্য পোৱা যায়। এই কেওগৰাকী লেখিকাৰ ৰচনাত নৱবৈষ্ণৱ আন্দোলনৰ সুৰ তথা ভক্তি বিদ্যমান। এই চাৰিগৰাকী লেখিকাৰ প্ৰথমগৰাকী হ'ল হলিৰাম ঢেকিয়াল ফুকনৰ বৈমাত্ৰেয় জেষ্ঠা ভগ্নী তাৰিণী দেৱী। তেখেতে ৰচনা কৰা গীতৰ বিষয়বস্তু আছিল 'কৃষ্ণৰ বন্দনা'।

দ্বিতীয়গৰাকী লেখিকা আছিল গুণাভিৰাম বৰুৱাৰ দ্বিতীয়া পত্নী বিষ্ণুপ্ৰিয়া দেৱী। এইগৰাকী মহিলা লেখিকাই সৰু-ছোৱালীক নৈতিক শিক্ষা দিব পৰা সাধুকথা সংগ্ৰহ কৰি 'নীতি শিক্ষা' নামৰ এখন পুথি ৰচনা কৰে।

অসমীয়া সাহিত্যৰ বিশাল জগতখনলৈ অনবদ্য বৰঙণি আগবঢ়োৱা ঊনবিংশ শতিকাৰ তৃতীয়গৰাকী নাৰী লেখিকা হ'ল সূচনা পৰ্বৰ প্ৰথম অসমীয়া উপন্যাস 'সুধৰ্মাৰ উপন্যাস'ৰ ৰচয়িতা পদ্মাৱতী দেৱী ফুকননী। তেওঁ ৰচনা কৰা আন এখন [illegible]গ্ৰহ

হ'ল 'হিত সাধিকা'। গ্ৰন্থখনত তেওঁ জ্ঞান, অহংকাৰ, বিদ্যা সাধন, হিংসা, দয়া আদিকে এঘাৰটা বিষয়ৰ পৰিচয় দিছে। 'অসম বন্ধু' কাকতত প্ৰকাশিত 'নাৰীৰ মুক্তাৱস্থা' তেওঁৰ এটি গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰবন্ধ। ঊনবিংশ শতিকাৰ চতুৰ্থগৰাকী লেখিকা হ'ল গুণাভিৰাম বৰুৱা আৰু বিষ্ণুপ্ৰিয়া দেৱীৰ প্ৰথম সন্তান স্বৰ্ণলতা বৰুৱা। তেওঁ 'আই তিৰোতা' নামৰ গ্ৰন্থত ভাৰতীয় নাৰীৰ আদৰ্শ দাঙি ধৰিছে। স্বৰ্ণলতা বৰুৱাৰ গ্ৰন্থ 'কাৰমতী বাই'ত নাৰীৰ স্বৰূপ ফুটি উঠিছে।

বিংশ শতিকাৰ তৃতীয় দশকৰ পৰা অসমীয়া মহিলা লেখিকাসকলৰ কেইবাগৰাকীও অন্যতম লেখিকাই আত্মপ্ৰকাশ কৰে। সেইসকলৰ ভিতৰত ২৫ বছৰীয়া জীৱন কালত ৰহস্যাত্মক কবিতা ৰচনা কৰি যোৱা যমুনেশ্বৰী খাটনিয়াৰ, কাব্য ভাৰতী সন্মানেৰে বিভূষিত ধৰ্মেশ্বৰী দেৱী বৰুৱানী আৰু অসমীয়া কাব্য সাহিত্য জগতৰ এগৰাকী স্মৰণীয় কবি নলিনীবালা দেৱী প্ৰধান।

শিৱসাগৰৰ পৰা প্ৰকাশিত মহিলা আলোচনী 'ঘৰ জেউতি'ত নলিনীবালা দেৱী, ধৰ্মেশ্বৰী দেৱী, চন্দ্ৰপ্ৰভা শইকীয়ানী, ৰত্ন কুমাৰী ৰাজখোৱানী আদিৰ দৰে লেখিকাসকলৰ লেখা পোৱা যায়। তদুপৰি সম্পাদিকা কনকলতা চলিহা, কমলালয়া কাকতি আদিৰ উপৰিও হিমলা বৰুৱানী, শশীপ্ৰভা বৰুৱা, কাঞ্চনবালা ভূঞা, লাৱণ্যপ্ৰভা বৰবৰা, দক্ষেশ্বৰী দাস, শান্তিপ্ৰভা হাতীবৰুৱা আদি পঞ্চাশগৰাকী মহিলাই লেখিকা হিচাপে 'ঘৰ জেউতি'ত

আত্মপ্ৰকাশ কৰে। যথাৰ্থতে, চাৰিবছৰৰ ভিতৰত 'ঘৰ জেউতি'য়ে অসমত বহু সংখ্যক মহিলা লেখকক উলিয়াই অনাত এক ঐতিহাসিক ভূমিকা পালন কৰে।

উল্লেখযোগ্য যে, বি. দেৱী, ক. দেৱী আৰু প. দেৱী নামেৰে প্ৰকৃত নাম আঁৰত ৰাখি দুগবাৰী লেখিকাই "স্বামীৰ প্ৰতি স্ত্ৰীৰ কৰ্তব্য" শীৰ্ষক এখন গ্ৰন্থ ৰচনা কৰিছিল। ১৯২৭ চনত বাঁহী আলোচনীত কমলাদেৱী, কমলা ৰাণ, প্ৰজ্ঞা সুন্দৰী, ভুৱনেশ্বৰী দেৱী, ৰত্নকুমাৰী ৰাজখোৱানী, ৰত্নাৱলী দেৱী, লাৱণ্যময়ী দেৱী, স্নেহলতা ভট্টাচাৰ্য, হীৰাপ্ৰভা গোস্বামী, হেমপ্ৰভা দাস আদি নাৰীসকলে আত্মপ্ৰকাশ কৰে। এওঁলোকৰ ভিতৰত প্ৰজ্ঞাসুন্দৰীয়ে খাদ্য ৰেচিপি সম্পৰ্কীয় লেখা দিছিল।

কবি হিচাপে আত্মপ্ৰকাশ কৰা সকলৰ ভিতৰত অঞ্জলি বৰুৱা, জোনপ্ৰভা কলিতা, সান্ত্বনা বৰুৱা, নীলিমা ৰাজবংশী, হিমাদ্ৰী দেৱী আদিৰ নাম উল্লেখযোগ্য। ইয়াৰ পিছতে উল্লেখ ঘটে বলিষ্ঠ লেখিকা নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈৰ। তেওঁ দেৱী, শিৱ, সূৰ্য, অসমৰ সংস্কৃতি, জলপদ্ম, অসমীয়া ওমলা গীত আদিকে কৰি বহুকেইখন গ্ৰন্থ ৰচনা কৰে।

ষাঠি দশকৰ পৰা নৱে দশকলৈ কিছুসংখ্যক লেখিকাই উপন্যাস ৰচনা কৰে। সেইসকল হ'ল - মামণি ৰয়চম গোস্বামী, নিৰুপমা বৰগোহাঞি, অৰূপা পটংগীয়া কলিতা, ৰীতা চৌধুৰী আদি অন্যতম।

নাৰীৰ স্বাধীনতা, নাৰী শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা

পাপৰি দত্ত
প্ৰথম ষাণ্মাসিক

চীনৰ প্ৰতিবাদী লেখক মাও-চে-টুঙে কৈছিল, "অৰ্ধ আকাশ নাৰীৰ হাতত"। আমাৰ সমাজ ব্যৱস্থা পুৰুষতান্ত্ৰিক হ'লেও সমাজৰ অৰ্ধ সংখ্যক কিন্তু নাৰীয়ে। লেনিনেও কৈছিল সমাজৰ অৰ্দ্ধাংশক বান্ধনীৰত আবদ্ধ কৰি কোনো দেশেই প্ৰগতিৰ পথত আগবাঢ়িব নোৱাৰে। আমাৰ দেশত নাৰীৰ স্থান ক'ত সেইকথা থপকৈ কোৱা টান হ'ব। হয়তো যেনেকৈ দুৰ্গা, লক্ষ্মী, সৰস্বতী আদিৰ দৰে দেৱীক পূজা অৰ্চনা কৰা হয় ঠিক তেনেকৈ প্ৰতিদিনে কিমান নাৰী ঘৰুৱা নিৰ্যাতন, শাৰীৰিক অত্যাচাৰ, যৌতুকৰ বলি হয়, কিমান কিশোৰী যৌতুকৰ দৰে জঘন্য ঘটনাৰ সন্মুখীন হ'ব লগা হয়, কিমান নাৰীক ডাইনী সজাই হত্যা কৰা হয় সেই কথা পুৰাৰ বাতৰিকাকতখন হাতত ল'লেই চকুত পৰে। আমাৰ পুৰুষপ্ৰধান সমাজব্যৱস্থাত অতীজৰে পৰা নাৰী নিৰ্যাতিত, অপমানিত হৈ আহিছে। সীতাৰ দৰে সহিষ্ণুশীৰ অগ্নিপৰীক্ষা, দ্ৰৌপদীৰ বস্ত্ৰহৰণ আদি অনেক ঘটনাৰ বিষয়ে আমি সৰুৰে পৰা শুনি আহিছোঁ। অৱশ্যে আমাৰ সমাজত কনকলতা, মুলাগাভৰু, জয়মতীৰ দৰে সহিষ্ণু নাৰীও আছে যিয়ে দেশৰ স্বাৰ্থত প্ৰাণ আহুতি দি গৈছে। এইসকল নাৰী সদায় আমাৰ বাবে আদৰ্শস্বৰূপ।

আমাৰ সমাজত প্ৰচলিত কিছুমান ফকৰা যোজনা যেনে লাও যিমানেই ডাঙৰ নহওক সদায় পাতৰ তলত, ছোৱালী কুৰিতে বুঢ়ী এনেধৰণৰ ফকৰা যোজনাৰে নাৰী জাতিক অপমানিত কৰি আহিছে। নাৰী সৰুতে পিতৃৰ অধীন, যৌৱনত স্বামীৰ অধীন আৰু

বৃদ্ধকালত পুত্ৰৰ অধীন বুলি প্ৰবাদ থকা বাক্যষাৰী এতিয়া পৰিৱৰ্তিত হৈছে যদিও বহু নাৰী এতিয়াও পুৰুষৰ অধীন। বহু নাৰীয়ে আজিও নিজাকৈ সিদ্ধান্ত ল'ব পৰা হোৱা নাই। কিছুমান সিদ্ধান্ত নিজে ল'ব পৰাকৈ মানুহক স্বাধীনতা লাগে। এই স্বাধীনতাখিনি পাবৰ বাবে এগৰাকী নাৰী শিক্ষিত হোৱাৰ প্ৰয়োজন আছে।

প্ৰাচীন কালত নাৰীসকল স্বাধীন নাছিল। পুৰুষৰ কথামতেই তেওঁলোক উঠা-বহা কৰিছিল কিন্তু আজিৰ নাৰী স্বাধীনতা প্ৰিয়। ৰাজনীতি, সমাজনীতি, অৰ্থনীতি, ৰণক্ষেত্ৰ, শিক্ষা, সংস্কৃতি, সাহিত্য আদি সকলো ক্ষেত্ৰতে নাৰী আগৰণুৱা হৈ পৰিল। এইক্ষেত্ৰত চন্দ্ৰপ্ৰভা শইকীয়ানী, আইদেউ সন্দিকৈ, মামনি ৰয়চম গোস্বামী আদিৰ নাম নলৈ নোৱাৰি। অৱশ্যে আমাৰ সমাজৰ বহু লোক এতিয়াও ছোৱালীৰ পঢ়া-শুনাৰ প্ৰতি সজাগ নহয়। ছোৱালীতকৈ ল'ৰাৰ পঢ়াত গুৰুত্ব দিয়া অধিক দেখা যায়। এখন সমাজ উন্নতিৰ পথত আগবাঢ়ি যাবলৈ হ'লে পুৰুষৰ সমানেই নাৰী আগবাঢ়ি যাব লাগিব। জৱাহৰলাল নেহৰুৱে কৈছিল, 'এজন পুৰুষক শিক্ষা দিয়া মানে এজন ব্যক্তিক শিক্ষা দিয়া এগৰাকী নাৰীক শিক্ষা দিয়া মানে এটা পৰিয়ালক শিক্ষা দিয়া। এগৰাকী উপযুক্ত মাতৃয়েহে সন্তানক সমাজৰ এজন সুযোগ্য ব্যক্তি হিচাপে গঢ়ি তুলিব পাৰে। গতিকে সমাজৰ উন্নতিত নাৰীৰ ভূমিকা অপৰিসীম।

সামাজিক দৃষ্টিত নাৰী

জুনা বুঢ়াগোহাঁই
প্ৰথম ষাণ্মাসিক

নাৰী সৃষ্টিৰ আধাৰ। নাৰী অবিহনে সৃষ্টি অসম্ভৱ। মাতৃ, ভগ্নী, পুত্ৰী আৰু পত্নীৰ ৰূপত বিভিন্ন দায়িত্ব পালন কৰি অহা নাৰীসকল সমাজৰ শ্ৰদ্ধাৰ পাত্ৰ হ'ব লাগে। কিন্তু ভাৰতবৰ্ষত অতীজৰে পৰা নাৰী আৰু পুৰুষৰ মাজত বৈষম্যৰ পৰম্পৰা চলি আহিছে। এনে বৈষম্যৰ ধাৰণা প্ৰথমতে পৰিয়ালতে আৰম্ভ হয়। কন্যা সন্তানৰ পৰিবৰ্তে পুত্ৰ সন্তান প্ৰাপ্তিৰ মনোকামনা, কন্যা ভ্ৰূণ হত্যা, পুত্ৰ সন্তানৰ প্ৰতি অধিক যত্ন আৰু মৰম, লিংগ অনুযায়ী সাজপাৰ প্ৰদান, ঘৰুৱা দায়িত্ব বিভাজন আদিৰ ক্ষেত্ৰত বাৰে বাৰে পুত্ৰ আৰু কন্যা সন্তানৰ মাজৰ পাৰ্থক্য দেখা যায়। এনে বৈষম্যৰ বাবে ছোৱালীয়ে যৌন অতিশয্য, যৌন শোষণ, মহিলা বিক্ৰী, বলাৎকাৰ, অশ্লীল ব্যৱহাৰ, নাৰীক অসৎ কাৰ্যত লিপ্ত কৰি ধন উপাৰ্জন কৰা ইত্যাদি সামাজিক ব্যাধিবোৰে গা কৰি উঠিছে।

ল'ৰাইহে পৈতিক সম্পত্তিৰ উত্তৰাধিকাৰী হ'ব পাৰে আৰু ছোৱালীৰ এনে সম্পত্তিৰ ক্ষেত্ৰত কোনো অধিকাৰ নাথাকে। বহুসংখ্য ব্যক্তিৰ মাজত এটি ধাৰণা আছে যে ছোৱালীয়ে পঢ়ি শুনি কি কৰিব, ছোৱালীক যিহেতু আনৰ ঘৰলৈ দিবই লাগিব, গতিকে পঢ়া শুনাই ধন অপচয় কৰাতকৈ ঘৰুৱা কাম-বন শিকাব লাগে। যাতে বিয়াৰ পাছত স্বামীৰ গৃহত সেৱা-শুশ্ৰূষা কৰিব পাৰে। গতিকে ল'ৰাক পঢ়াই শুনাই ঘৰৰ দায়িত্ব বহন কৰিবলৈ সুযোগ্য কৰি তোলাটোহে যেন প্ৰধান উদ্দেশ্য। তদুপৰি সমাজত আৰু এটা পৰম্পৰাগত

ধাৰণা চলি আহিছে যে যদি ছোৱালী অধিক উচ্চ শিক্ষিত হয় তেন্তে তেওঁলোকৰ বাবে উপযুক্ত দৰা পোৱা জটিল হৈ পৰে।

সমাজত যৌতুকৰ বাবেই বোৱাৰী হত্যা, শাহু-শহুৰ, ননদ তথা দেওৰ আদিৰ অকথ্য নিৰ্যাতন সমস্যাই বৰ্তমান সমাজত গা কৰি উঠিছে। পিতৃ মাতৃৰ মৰমৰ চিন হিচাপে কন্যা সন্তানটিলৈ কিছু নিজ প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰী উপহাৰ দিয়ে কিন্তু এই যৌতুকে এনে এটি মাৰাত্মক আৰু সন্ত্ৰাসৰ ৰূপ ধাৰণ কৰিছে যে নিম্ন মধ্যবিত্ত পৰিয়ালৰ বাবে কন্যা সন্তান জন্ম দি শিক্ষা প্ৰদান কৰি বিয়া দিয়াটো ভাবিব নোৱাৰা এক ৰোগ সদৃশ হৈ পৰিছে। যাৰবাবে ভাৰতবৰ্ষত প্ৰতি বছৰে গড়ে ৭০০০ মহিলা আৰু প্ৰতি মিনিটত এগৰাকীকৈ যৌতুকৰ বাবে মৃত্যুবৰণ কৰিবলগা হয়।

বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ উন্নতিৰ দিনতো মহিলাৰ ঋতুস্ৰাৱৰ দিনকেইটাত ন্যূনতম বিৰতি নিদিয়া, কন্যা সন্তান জন্মৰ বাবে নাৰীক দোষীক সাব্যস্ত কৰা, নাৰী হোৱাৰ বাবেই বৰপেটাৰ কীৰ্তনঘৰত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ নিদিয়া, ডাইনী সন্দেহ কৰা ইত্যাদি মানসিক নিৰ্যাতন নাৰীক নিৰ্বিবাদে মানিবলৈ সমাজখনে বাধ্য কৰাইছে।

সমাজত ছোৱালীৰ বাবে বাধা নিষেধ, নিয়ম শৃংখলা অধিক কঠোৰ হোৱা দেখা যায় যাৰ পৰিণামস্বৰূপে কাপোৰ পিন্ধা, চুলি বন্ধা, চাকৰি কৰা, উচ্চ শিক্ষা লোৱাৰ আদিত হেঁপাহ থকাৰ স্বত্বেও সমালোচনা, অসভ্য আচৰণৰ সন্মুখীন হ'ব লগা হয়।

বিজ্ঞাপনত নাৰীক দুৰ্বল, অসহায় ৰূপত প্ৰদৰ্শিত কৰা হয়। বিভিন্ন বিজ্ঞাপনত

নাৰীক ঘৰুৱা কাম-কাজত সীমাবদ্ধ হিচাপে দেখুওৱা হয় তাৰ পৰিৱৰ্তে পুৰুষক শক্তিশালী অফিচৰ কাম-কাজ আদিত দেখুওৱা হয়। পুৰুষ সামগ্ৰীৰ বিজ্ঞাপনত নাৰীৰ দেহ ব্যৱহাৰ কৰি পুৰুষক আকৰ্ষিত কৰোৱাৰ চেষ্টা দেখা যায়

নাৰী সবলীকৰণৰ ক্ষেত্ৰত নানান আইন প্ৰণয়ন হৈছে যদিও কাম হোৱা নাই। বাল্য বিবাহ ৰোধকৰণ আইন (2006), যৌতুক ৰোধকৰণ আইন (১৯৬১), এৰতীয়া বিবাহ-বিচ্ছেদ আইন (১৯৬৯), চিকিৎসাৰ দ্বাৰা গৰ্ভাৱস্থাৰ পৰিসমাপ্তি আইন (১৯৭১) মহিলাৰ প্ৰতি অশালীন আবেদন (প্ৰতিৰোধ) আইন (১৯৮৬), সম পাৰিশ্ৰমিক আইন (১৯৭৬) আদি বহুতো নাৰী বিষয়ক আইন প্ৰণয়ন হৈছে। তথাপি তেওঁলোকে আজিও পুৰুষপ্ৰধান সমাজত সামাজিক কুসংস্কাৰৰ বিৰুদ্ধে যুঁজ দিবলৈ লাগিব। গতিকে নতুন প্ৰজন্মৰ নাৰীয়ে সদা-সচেতন হৈ নিজৰ লগতে অন্য নাৰীৰ অধিকাৰ সুৰক্ষা কৰা, শিক্ষিত কৰাত আৰু অৰ্থনৈতিকভাৱে স্বাৱলম্বী কৰাত সহায় কৰিব লাগিব। সততে দেখাৰ নাৰী সমাজত পিচপৰি সাৰ্থক সমাজৰ লগত খোজ মিলাব লাগিব তেতিয়াহে নাৰী দিৱস পালনৰ উদ্দেশ্য সম্পূৰ্ণৰূপে সাফল্যমণ্ডিত হ'ব।

অৰ্ধ আকাশ

টুলুমণি গগৈ
প্ৰথম ষাণ্মাসিক

নাৰী তুমি ভাগৰহীন পথৰ যাত্ৰী
প্ৰতিজনে পুৰুষৰ সাহস আৰু শক্তি ।
প্ৰতিটো খোজত তোমাৰ নতুন ছবি
জন্মৰ পৰা মৃত্যুলৈকে
শেষ নোহোৱা কৰ্তব্যৰ ভাৰ
কঢ়িয়াই ফুৰা
তুমি অগ্ৰগামী
নাৰী তুমি জীৱন জিনাৰ
হেঁপাহৰ অঞ্জলি ।

আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱসৰ তাৎপৰ্য

প্ৰগতি গগৈ
তৃতীয় ষাণ্মাসিক

"নাৰী অনন্য আৰু অপূৰ্ব
নাৰী হৈছে সৃষ্টি চেতনাৰ উৎস"

প্ৰতিবছৰে ০৮ মাৰ্চ তাৰিখে পালন কৰা হয় আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱস। ১৯০৯ চনৰ ২৮ ফেব্ৰুৱাৰীত নিউয়ৰ্কত প্ৰথমবাৰৰ বাবে নাৰী দিৱস উদ্‌যাপন কৰা হৈছিল। সমাজৰ ক্ৰমবিকাশত নাৰী পুৰুষ উভয়ৰে অৱদান আছে। কিন্তু নাৰীয়ে ইয়াৰ স্বীকৃতি লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা নাই। যুগে যুগে নাৰী হৈ আহিছে শোষিত। নাৰীয়ে সমঅধিকাৰ পাবলৈ সক্ষম হোৱা নাই। এনে এক প্ৰেক্ষাপটত নাৰীয়ে নিজৰ অধিকাৰৰ বাবে সংগ্ৰাম কৰিবলগা হৈছে। নাৰী দিৱসৰ মূল লক্ষ্য হৈছে লিংগ বৈষম্য দূৰ কৰি সমঅধিকাৰ দাবী কৰা, নাৰীসকলক শোষণ, বঞ্চনাৰ পৰা মুক্ত কৰাৰ। ১৯০৯ চনৰ ২৮ ফেব্ৰুৱাৰীত নিউয়ৰ্কত উদ্‌যাপন কৰা নাৰী দিৱসৰ ভিত্তিতে ১৯১৪ চনৰ ০৮ মাৰ্চত বহু ইউৰোপীয়ান দেশত নাৰী দিৱস পালন পালন কৰা হয়। ৰাষ্ট্ৰসংঘই নাৰী দিৱসৰ স্বীকৃতি হিচাপে ১৯৭৫ চনৰ ০৮ মাৰ্চৰ দিনটো আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱসৰ স্বীকৃতি প্ৰদান কৰে। এই দিৱস পালন কৰিবলৈ ৰাষ্ট্ৰসংঘই বিভিন্ন দেশক জনোৱা আহ্বানৰ ফলস্বৰূপে সমগ্ৰ বিশ্বজুৰি আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱস পালন কৰা হয়।

...

"এই পৃথিৱীত অসম্ভৱ বুলি একো নাই।
অন্তৰত যদি বিশ্বাসৰ দৃঢ়তা থাকে
মানুহৰ প্ৰাৰ্থনা পৃথিৱীৰ সকলো
উৎকৃষ্ট ঔষধতকৈ ফলদায়ক হ'ব পাৰে.."

অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰী
'জলছবি'

ইন্দিৰা মিৰি

পৰীস্মিতা গগৈ
তৃতীয় ষাণ্মাসিক

ষাঠি বছৰ পুৰণি অসমৰ মানুহ আৰু সমাজ ব্যৱস্থাৰ সাক্ষীস্বৰূপ, কটিজ আৰু এতিয়া ৰবা বিশ্ববিদ্যালয়ত সেই সময়ত পঢ়িবলৈ যোৱা অসমৰ গৌৰৱ ইন্দিৰা মিৰিৰ জন্ম হয় ১৯১০ চনৰ বিজয়া দশমীৰ দিনা। তেওঁৰ পিতৃ আছিল ৰায়বাহাদুৰ সেনাবিৰ সেনাপতি। পিতৃৰ একান্ত ইচ্ছাতে অগ্ৰহত সমাজৰ মধ্য নেওচি ইন্দিৰা মিৰিয়ে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিছিল। যিহেতু তেওঁলোক শিলংত আছিল তাত অসমীয়া মাধ্যমৰ কোনো বিদ্যালয় নাছিল; সেয়েহে তেওঁ প্ৰথমতে বঙালী মাধ্যমতহে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিছিল।

তাৰ পৰৱৰ্তী সময়ত ইন্দিৰা মিৰিক উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে কলিকতালৈ পঠিয়াবলৈ দেউতাকে সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰিলে। কিন্তু শিলংৰ আপোন পৰিবেশ, চিনাকি পদ্ধতি, এই ক্ষীণকেইটাৰ মৰম, বেণুকেইৰ লগতে মাতৃহীনা ইন্দিৰাই দেউতাকক এৰি যাবলৈ কষ্ট পাইছিল। তথাপি দেউতাকে ভৱিষ্যতৰ চিন্তা কৰি কলিকতাৰ বেথুন হাইস্কুলত নামভৰ্তি কৰিছিল। পৰৱৰ্তী সময়ত ১৯৩২ চনত স্কটিচ চাৰ্চ কলেজৰ পৰা স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰে। তাতে প্ৰথমবাৰৰ বাবে লগ পাইছিল মিচিং জনগোষ্ঠীৰ প্ৰথম বিজ্ঞান স্নাতক আৰু কাজিৰঙা অভয়াৰণ্যক বিশ্বৰ মানচিত্ৰত স-সন্মানেৰে বহুৱাবলৈ সক্ষম হোৱা প্ৰথমজন বন সংৰক্ষক মহীচন্দ্ৰ মিৰি। পৰৱৰ্তী সময়ত মহীচন্দ্ৰক ইন্দিৰাই স্বামী হিচাপে গ্ৰহণ কৰে। মহীচন্দ্ৰ যিহেতু মিচিং সম্প্ৰদায়ৰ সেয়েহে সকলো কলা সংস্কৃতিৰ প্ৰতি সন্মানে আগ্ৰহী ইন্দিৰাই যে মিচিং সম্প্ৰদায়ৰ, ৰীতি নীতি, আদৱ-কায়দা

সকলো আদৰি লৈছিল সগতে গাঁৱৰ নিঃসহায় ছোৱালীহঁতে অকল পাকঘৰ আৰু তাঁতশালতহে জীৱন কটাইছিল তেওঁলোকক একেলগে শিক্ষাদান কৰি মহৎ কাম কৰিছিল।

সতীশচন্দ্ৰ মিৰি চাকৰিকালত বিভিন্ন অঞ্চলৰ মাজত ইন্দিৰা মিৰি থাকিবলগা হৈছিল। হাতীৰ পিঠিত উঠি সৌন্দৰ্য চাই, প্ৰকাণ্ড গছবোৰৰ সৈতে চিনাকি হোৱাৰ হেঁপাহেৰে মেলহুজ্ঞ হৈ থকা ইন্দিৰা মিৰিৰ জীৱনলৈ হঠাতে দুৰ্যোগ নামি জীৱনৰ গতিপথ সলনি কৰে। সমাজত বিধবা হিচাপে পৰিচয় লাভ কৰা ইন্দিৰাক দেউতাকে দুহাত আগুচি ধৰিছিল। যাৰবাবে ইন্দিৰাই লৰা ছোৱালী তিনিটাক দেউতাকৰ হাতত চমজাই ১৯৪৫ চনত এডিনবৰা বিশ্ববিদ্যালয়ত B.Ed পঢ়িবলৈ গ'ল। তাৰ পিছত Oxford বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা শিক্ষণ প্ৰশিক্ষণ বিষয়ক প্ৰমাণপত্ৰ লাভ কৰে।

ইন্দিৰা মিৰি পুনৰ ভাৰতলৈ ঘূৰি আহি নেফাৰ অভিজ্ঞ লোকসকলৰ শিক্ষাৰ উন্নতিৰ বাবে শিক্ষা বিষয়া হিচাপে ভাৰত চৰকাৰে ইন্দিৰা মিৰিক নিয়োগ কৰে। শদিয়াত কৰ্মজীৱনৰ পাতনি মেলে। পাচিঘাট, শদিয়া আদি পিচপৰা অঞ্চলত নিজে গৈ শিক্ষাৰ পোহৰ দেখুৱাইছিল। ৰাষ্ট্ৰ-খণ্ড নিৰ্মাণৰ ত্বৰান্বিতৰ বাবে সগতে শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত যাতে কোনো পিচপৰি নৰয় তাৰবাবে যথেষ্ট চিন্তা কৰিছিল। ভিতৰুৱা অঞ্চলসমূহ কেতিয়াবা হাতীৰ পিঠিত উঠি নতুবা খোজ কাঢ়ি ভ্ৰমণ-চিন্তা কৰিছিল। সেইদৰে ১৯৫০ চনৰ ভূমিকম্পত হোৱা ক্ষতিৰ বাবে শদিয়াক ঘূৰি দেখাতো সাহায্য আগবঢ়াইছিল। পৰৱৰ্তী কালত তেওঁ BT কলেজত প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যাপক হিচাপে যোগদান কৰিছিল আৰু সগতে গুৱাহাটী কন্যা মহাবিদ্যালয়খনৰো অধ্যক্ষ আছিল। ২০০৪ চনৰ ৫ ছেপ্টেম্বৰত ইন্দিৰা মিৰিৰ মৃত্যু হয়।

তথ্য সংগ্ৰহ

১। প্ৰথম অসমীয়া বিমান পাইলট : ধীৰা ভঁলিহা
২। অসমৰ প্ৰথমগৰাকী মহিলা IPS : য়ামিন হাজৰিকা
৩। অসমৰ প্ৰথম মহিলা পৰ্বতাৰোহী : নেচিম আখতাৰ
৪। ৰাষ্ট্ৰপতিৰ পদ্মশ্ৰী উপাধি লাভ কৰা প্ৰথম অসমীয়া মহিলা : নলিনীবালা দেৱী
৫। প্ৰথম অসমীয়া মহিলা IAS : পাৰুল দাস
৬। প্ৰথম অসমীয়া মহিলা ACS : শুচিব্ৰতা ৰায়চৌধুৰী
৭। অসমৰ প্ৰথম ডক্টৰেট উপাধি লাভ কৰা মহিলা : কমলা ৰায় আৰু তিলোত্তমা গগৈ
৮। প্ৰথম অসমীয়া মহিলা স্নাতক : সুখলতা দুৱৰা আৰু সুধালতা দুৱৰা
৯। কেন্দ্ৰীয় মন্ত্ৰীসভাত স্থান পোৱা অসমৰ প্ৰথমগৰাকী মহিলা : ৰেণুকা দেৱী বৰকটকী
১০। অসমৰ প্ৰথমগৰাকী মহিলা মুখ্যমন্ত্ৰী : চৈয়দা আনোৱাৰা টাইমুৰ
১১। প্ৰথম অসমীয়া মহিলা লেখিকা : পদ্মাৱতী দেৱী ফুকননী
১২। ৰাষ্ট্ৰীয় চলচ্চিত্ৰৰ শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰীৰ বঁটা লাভ কৰা প্ৰথম অসমীয়া মহিলা : ইভা
১৩। গুৱাহাটী উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ন্যায়াধীশ হোৱা প্ৰথমগৰাকী অসমীয়া মহিলা : মীৰা শৰ্মা

১৪। অসমৰ প্ৰথমগৰাকী মহিলা আৰক্ষী বিষয়া : ৰেণু দত্ত বৰকুকন

১৫। অসমৰ প্ৰথমগৰাকী মহিলা অভিযন্তা : ৰীতা দত্ত

১৬। অসমৰ প্ৰথম মহিলা জ্ঞানপীঠ বঁটা বিজয়িনী : মামণি ৰয়ছম গোস্বামী

১৭। সাহিত্য অকাডেমী লাভ কৰা প্ৰথম অসমীয়া মহিলা : নলিনীবালা দেৱী

১৮। সাহিত্য সভাৰ কাব্য ভাৰতী উপাধি লাভ কৰা প্ৰথম অসমীয়া মহিলা : ধৰ্মেশ্বৰী দেৱী

১৯। অৰ্জুন বঁটা লাভ কৰা প্ৰথম অসমীয়া মহিলা : মনালিছা মেহতা (বৰুৱা)

২০। প্ৰথম অসমীয়া মহিলা শ্বহীদ : কনকলতা বৰুৱা

২১। প্ৰথম অসমীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ মহিলা অধ্যক্ষ : ৰাজবালা দাস ।

সংগ্ৰাহক : অনুস্মা শইকীয়া

: প্ৰথম ষাণ্মাসিক

নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈৰ কবিতা 'সীতা'

পৰিস্মীতা বৰা
তৃতীয় ষাণ্মাসিক

আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যত 'নীলা বাইদেউ' ছদ্মনামেৰে পৰিচিত নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈ এগৰাকী জনপ্ৰিয় কবি। নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈৰ কবিতাৰ এটা উল্লেখযোগ্য বৈশিষ্ট্য হৈছে যে তেওঁৰ মনত নাৰীৰ যন্ত্ৰণা, বেদনা, ক্ষোভৰ প্ৰতিফলন ঘটিছে। বিশেষকৈ তেখেতে দ্ৰৌপদী, সীতা, গান্ধাৰী আদি মহাকাব্যৰ নাৰী চৰিত্ৰসমূহক আধুনিক কবিতাত পুনৰ্নিৰ্মাণ কৰাৰ প্ৰয়াস কৰিছে। এইগৰাকী কবি অসমীয়া কবিতাজগতত এগৰাকী নাৰীবাদী কবিৰূপে খ্যাত।

'সীতা' হৈছে নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈৰ এটি অন্যতম কবিতা। ইয়াত সীতা চৰিত্ৰটি আধুনিক দৃষ্টিভংগীৰে চোৱাৰ প্ৰয়াস কৰিছে। যদি আমি নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈৰ ব্যক্তিগত জীৱনলৈ লক্ষ্য কৰোঁ তেন্তে সীতা কবিতাৰ মাজেৰে কবিৰ নিজৰ জীৱনৰ হৃদয়ৰ মৰ্মবেদনা, যন্ত্ৰণা, জাগি উঠা ক্ষোভৰ প্ৰতিফলন ঘটাও অনুমান কৰিব পাৰিব।

বৰদলৈয়ে কবিতাৰ প্ৰথম স্তৱকত কৈছে —

> "সীমান্তত এইয়া মোৰ দগমগ কৰি থকা
> ৰক্তধাৰা – সধৱা শব্দৰ
> এক নিষ্ঠুৰ বিদ্ৰূপ"

কবিয়ে সেন্দুৰখিনিক সীতাৰ বাবে বিদ্ৰূপ বুলি কৈ সধৱা শব্দটোৰ তীব্ৰ ব্যংগ কৰিছে। যি সেন্দুৰ নাৰীৰ নিৰাপত্তাৰ চিন সেই সেন্দুৰেই যেন নাৰী দৰেই নাৰী-জীৱনত বিদ্ৰূপৰূপে থিয় দিছে। ৰামৰাজ্যৰ সকলো প্ৰজাই সীতাৰ এই সেন্দুৰৰ বাবেই বিদ্ৰোহ কৰিছে। প্ৰজাই ক্ৰোধত বিক্ষুব্ধ হৈ তৰ্কত লিপ্ত হৈছে

সীতাই অনুভৱ কৰিছে ৰাজকন্যা, ৰাজবধূ তথা ৰামপত্নী হৈও যেন শূন্য। কবিয়ে কৈছে, "শূন্য চুচৰুত মোৰ চিতাৰ কুকুহা

সতীত্ব নামৰ এক স্থিৰ সাধনাৰ

জীৱন্ত বিগ্ৰহ ভস্ম হৈ গ'ল

অঁধিয়াৰ চিতাত যিদৰে দিনটো জ্বলি

শেষ হৈ যায়।"

বিবাহিত নাৰী জীৱনৰ কিছুমান চৰম সত্যৰ উদঘাটনৰ যত্ন কৰিছে। এগৰাকী নাৰীয়ে কিবাসেৰে এখন ঘৰ এৰি আন এখন ঘৰলৈ গৈ সেইখন আপোন কৰি লʼবলৈ চেষ্টা কৰে। কিন্তু সেই নাৰীগৰাকী যেতিয়া স্বামীৰ দ্বাৰা লাঞ্ছিত হয়, সেই দুখ যন্ত্ৰণা কেৱল নাৰীয়েহে অনুভৱ কৰিব পাৰে। সীতাৰ লগত যথেষ্ট অন্যায় হৈছে। প্ৰজাৰ সুখ আৰু ৰাজতন্ত্ৰৰ আগত ৰামৰ বাবে সীতা যেন অন্য কোনোবাহে। গৰ্ভৱতী অৱস্থাত সীতা স্বামীৰ দ্বাৰা প্ৰতাৰিত হৈছে। যি ৰামৰাজ্যত প্ৰজাৰ সুখ চিন্তা কৰা হয়, সেই ৰামৰাজ্যৰ ৰাণীৰ প্ৰতি এক অশোভনীয় আচৰণ কবিয়ে ব্যংগ কৰিছে।

কবিতাটোত সীতাৰ অস্বাভাৱিক জন্মৰ কথা কৈছে। নাঙলৰ জোঙা ফালে পৃথিৱীৰ গৰ্ভ ফালি কৰা কৰ্ষণৰ ফলতেই সীতাৰ জন্ম। সীতাই পৰমপুৰুষ ৰামতেই

নিজক সমৰ্পন কৰিছে। বিবাহিত জীৱনত বহুতো আশা আৰু সপোন মৈ অহা- সীতাৰ ত্যাগৰ মূল্য সমাজকাৰ্য্যই দিয়া নাই। সকলো ক্ষেত্ৰতে কেৱল ৰামকে স্মৰণীয় কৰি তোলা হৈছে। ৰাম পূজ্য হোৱাৰ থাই আধাৰেই হৈছে সীতা। কিন্তু সীতাৰ কথা কোনোৱে- বিচাৰ কৰা নাই।

ৰামে স্বামী ধৰ্ম পালনত ব্যৰ্থ হৈছে কিয়নো ৰাজশাসনত তেওঁ ব্যস্ত হৈ পৰিছে। সীতাই ৰামক এজন ভীৰু, বুলি কবলৈ বাধ্য হৈছে। বিদেশী শক্তি অৰ্থাৎ ৰাৱণে হৰণ কৰাৰ সময়তো তেওঁ সিমান কষ্ট আৰু তিক্ততা অনুভৱ কৰা নাছিল, যিমান দুখ বেদনা, তিক্ততা ৰাম ৰজা হোৱাৰ পাছত পাইছিল। ৰামে সজ্ঞানে কৰা আঘাতত সীতাই- পৰাজয়ৰ গ্লানি অনুভৱ কৰিছে।

কবিতাটোৰ শেষ স্তৱকত ৰামৰ দৰে পুৰুষক দুৰ্বল বুলি কৈছে। পুৰুষৰ এই দুৰ্বলতা কবিৰ বাবে অসহ্য হৈ পৰিছে। কবিতাটোৰ শেষত তীব্ৰ নাৰীবাদৰ প্ৰকাশ ঘটা পৰিলক্ষিত হয়। নাৰী জীৱনৰ অন্ধকাৰ, যন্ত্ৰণা এক অদৃশ্য শক্তিয়ে যাতে শেষ- কৰে, বিবেকৰ দ্বাৰা নাৰীৰ জীৱন সুন্দৰ কৰি তোলাত পুৰুষে যাতে সহায় কৰে- তাৰবাবে কবিয়ে গভীৰ আশাৰে বাট চাই ৰৈছে। বৰ্তমানৰ সীতাই অন্যায়-অবিচাৰৰ বিৰুদ্ধে প্ৰশ্ন কৰিছে আৰু প্ৰতিবাদ সাব্যস্ত কৰিছে। কবিতাটোৱে প্ৰতিবাদী এক নতুন সীতাৰ জন্ম দি নাৰীৰ মনস্তত্ত্বৰ এক সুকীয়া বিশেষত্ব প্ৰকাশ কৰিছে।

নাকান্দিবি

অনন্যা খাৰঘৰীয়া

থৈ দে চকুপানীবোৰ বুকুতে
বিষ হৈ সোঁৰৰাই থাকিব
নিজক দি দিয়াৰ ভুল পুনৰাই
কৰিব নোৱাৰাকৈ ।

শব্দবোৰ থাকক, নকবি
বুজিব বুলি কৰা বিশ্বাসবোৰ
সমাধি দিলেই যেতিয়া
মৌনতাই শ্ৰেয় ।

নিঃশব্দে যে কান্দিছিলি,
শুনিছিলনে তেওঁ !
বুকুখন যে হাহাকাৰ কৰিছিল
সাৰটি ধৰিছিলনে ?
জানিব বিচাৰিলেনে তই যে
কেৱল ভালপোৱাহে বিচাৰিছিলি ।

তই দি দিছিলি তোক
তেওঁ সঁব নাজানিলে
বুকুখন পাতি দিছিলি
তেওঁ মূৰ গুজি নাজানিলে
কোলাহলবোৰ চিনিবলৈ ।

বাৰবাৰে তৈয়াৰ কৰিছিলি
নিজক, তেওঁ তোৰ
হাঁহিবোৰ থৈ,
শুকান ওঁঠ এখুৰি দিলে
চকুৰ তিৰবিৰণিবোৰৰ
বিনিময়ত অপোনহীনকৈ
এৰি দিলে। আৰু তই ?
তই ইমানৰ পাছতো
সজাইছিলি তেওঁক,
তেওঁ নজনাকৈয়ে ।

নাকান্দিবি আৰু তেওঁৰ
বাবে,
চকুপানীবোৰ শিল হ'বলৈ
দে
উশাহৰ বিষ হ'বলৈকে
দে । যিয়ে সোঁৰৰাই
থাকিব নিজক দি
দিয়াৰ ভুল পুনৰাই
নকৰিবলৈ ।

নাকান্দিবি তই ।

কলিতৰা

জ্ঞানময়ূৰ দাস
প্ৰথম ষাণ্মাসিক

দৰ্জাখন খুলি এগৰাকী প্ৰায় ২২/২৩ বছৰীয়া যুৱতী সোমাই আহিল। পাছে পাছে এদল কোট-টাই পিন্ধা মানুহ। লগত প্ৰায় ৬/৭ জন পুলিচ। বেংকত থকা প্ৰায়বিলাক মানুহ লগালগ থিয় হ'ল। কোনো-কোনোৱে ক'লে তেওঁ ডাঙৰ পুলিচ অফিচাৰ, আকৌ কোনোৱে ক'লে তেওঁৰ বেংকৰ ওপৰৱালা। আচলতে কোন তেওঁ ?

তাইৰ গাৰ বৰণ কলা। ওচৰ-চুবুৰীয়াই কলী বুলি মাতে। বৰণ কলা আছিল যদিও তাইৰ মুখখন তৰাটিৰ দৰে উজ্জ্বল, সেয়েহে ককাকে নাম দিলে কলীতৰা। ভনীয়েক বগীতৰা বগা আছিল যদিও পঢ়া শুনাত সিমান ভাল নহয়। কিন্তু কলীতৰা শ্ৰেণীত সদায় প্ৰথম হৈছিল। কলীতৰাৰ ভাল নাম আছিল শিক্ষাজ্যোতি আৰু ভনীয়েকৰ নাম আছিল ৰূপজ্যোতি। বৰ্তমান সময়ত জাতি বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে সকলো সমান বুলি কোৱা হয়; কিন্তু সমাজৰ কোনো-কোনো ঠাইত আজিও এগৰাকী কলা বৰণৰ ছোৱালীয়ে মন-মগজুত কষ্ট পায়। এই কষ্ট লাভ কৰিছিল শিক্ষাজ্যোতিয়ে। তাই যৌথ পৰিয়ালত আছিল। বহু সময়ত তাই নিজৰ মানুহৰে হাঁহিৰ পাত্ৰ হৈ পৰিছিল। লগৰ বন্ধু-বান্ধৱীয়েও ৰূপজ্যোতিৰ লগত বন্ধুত্ব কৰিছিল কিন্তু শিক্ষাজ্যোতিক কোনেও গুৰুত্ব দিয়া নাছিল। এই সকলোবোৰ কথাই মাকৰ মনত অত্যন্ত দুখ দিছিল। সকলোবোৰ কথা আওকাণ কৰি তীক্ষ্ণ বুদ্ধিৰ শিক্ষাজ্যোতিয়ে ভালদৰে পঢ়া শুনা কৰি গৈছিল।

যুৱতী গৰাকীৰ সন্মুখত বেংকত কৰা মানুহ এজন তন্ময় কৰি ৰৈ আছিল। মানুহ

জন ঘৰ-ঘৰকৈ ফুঁৰিছে। বৃদ্ধ মহিলাগৰাকীক কৰা ব্যৱহাৰৰ বাবে যুৱতীগৰাকীয়ে কৰ্মচাৰীজনক ভালকৈ এশিকনি দিলে। সেই যুৱতীগৰাকী আন কোনো নহয়, যোৰহাট জিলাৰ SDM শিক্ষাজ্যোতি দাস, ককাকৰ মৰমৰ কলিতৰা।

শিক্ষাজ্যোতি অৰ্থাৎ কলিতৰাই অতি কষ্টৰে পঢ়া-শুনা কৰি লোকসেৱা আয়োগ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হয়। বৰ্তমান যোৰহাট জিলাৰ Sub-Divisional Magistrate হিচাপে কৰ্মৰত। জিলাখনত শিক্ষাজ্যোতিয়ে বহুত ভাল কাম কৰিছে। শিক্ষা, নাৰী, মৰ্যাদা, শিশু শ্ৰমিক এইবোৰ দিশত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিছে।

শিক্ষাৰ দৃষ্টিত সকলো সমান। সমাজে দিব নোৱাৰা মৰ্যাদা শিক্ষাই দিয়ে। শিক্ষাই সমাজৰ আগত আত্মবিশ্বাসেৰে মূৰ তুলি থিয় হোৱাৰ শক্তি প্ৰদান কৰে। পুৰুষ-প্ৰধান সমাজত নাৰীৰ পাৰ কৰা বৰণ বাধা হ'ব নোৱাৰে।

নাৰী

মধুস্মিতা পাটগিৰি
তৃতীয় ষাণ্মাসিক

নাৰী তুমি পূৰ্ণ আকাশ
নাৰী তুমি নিজে এখন সুগভীৰ স্ৰোতস্বিনী
বিষাদৰ কুঁৱলীৰ মাজত সুখৰ হাঁহি এটি
লৈ যি আগুৱাই আহিছে সেইয়া নাৰী
যি নিৰৱে সহিব পাৰে উত্তাপ, বিষাদ কিম্বা
অৱসাদ, সেইয়াই নহয় জানো এগৰাকী নাৰী।
নাৰী তুমিয়ে সৃষ্টিৰ মূল, তুমিয়ে সৰ্বগুণ
জীৱনৰ প্ৰতিপলে তোমাৰ হাতৰ পৰশে
আনি দিয়ে নতুন ছন্দ।
বৈদিক যুগৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে
তোমাৰ কাহিনীৰে ভৰপূৰ ইতিহাসত
উজ্জ্বল আছে আজিও, হে নাৰী!
তুমি পূৰ্ণ আকাশ।

কনকলতা

মৌকুঁহি বৰুৱা
প্ৰথম ষাণ্মাসিক

হাজাৰবাৰ দিয়া বাধাইও তাইক ৰখাব নোৱাৰিলে।
ফুলকুমলীয়া ছোৱালীজনীৰ মনত স্বদেশপ্ৰেমে
জীৱনৰ প্ৰতি থকা অকণো ভয়পোৱা শেষ কৰিলে।
নিজৰ জীৱনতকৈও দেশখন তাইৰ আপোন,
আপোন তাইৰ দেশৰ মানুহবোৰ। তাই আন কোনো
নহয়! স্বদেশপ্ৰেমেৰে ৰঞ্জিতা তাই কনকলতা।

সজ বাক্য :

: নম্ৰতা সজ ব্যৱহাৰৰ অনুমান - সত্যনাথ বৰা

: জীৱনৰ অৰ্থ লুকাই থাকে আশাৰ মাজত - লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা

: আশা আছে কাৰণেই পৃথিৱীখন বৰ ধুনীয়া - হেম বৰুৱা

: নাৰীক দিয়া মৰ্যাদাই এটা জাতিৰ ছবি প্ৰতিফলন কৰে
— জৱাহৰলাল নেহৰু

: মানুহ হৈছে সপোনক দিঠকলৈ পৰিণত কৰা শিল্পী
- জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা

: আত্মশক্তিৰে আত্মৰক্ষা নকৰিলে আন কোনেও আপোনাক ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰে
— অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰী

বেজবৰুৱাৰ 'বুঢ়ী আইৰ সাধু'ত চিত্ৰিত নাৰী জীৱন

পৰী শৰ্মা
প্ৰথম ষাণ্মাসিক

অসমীয়া লোকসাহিত্যৰ অন্যতম শাখা সাধুকথা। মানুহৰ মুখে মুখে প্ৰচলিত হৈ অহা সাধুকথাৰ সাহিত্যিক মূল্য গুৰুত্বপূৰ্ণ। সাধু পুথিসমূহৰ ভিতৰত বেজবৰুৱাৰ বুঢ়ী আইৰ সাধু বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য। বিশেষকৈ শিশু উপযোগী যদিও এই সাধু পুথিৰ মাজেৰে কিছুমান বিশেষ চৰিত্ৰ চিত্ৰিত হৈছে, য'ত নাৰী জীৱনেও প্ৰাধান্য লাভ কৰিছে।

বেজবৰুৱাৰ বুঢ়ীআইৰ সাধুত কেইবাটাও নাৰী চৰিত্ৰকেন্দ্ৰিক সাধুকথাৰ সমাৱেশ ঘটিছে। উদাহৰণস্বৰূপে - মেকুৰীৰ জীয়েকৰ সাধু, চিলনী জীয়েকৰ সাধু, তুলা আৰু তেজা, তেজীমলা আদি। এই সাধুকথাৰ নাৰী চৰিত্ৰসমূহৰ মাজেৰে নাৰী মনস্তত্ত্বৰ ভালেমান দিশ প্ৰকাশিত হৈছে। মাহীআইৰ চৰিত্ৰৰ মাজেদি ঈৰ্ষাপৰায়ণ নাৰী মনৰ প্ৰকাশ ঘটিছে। তেজীমলাৰ মাহীমাকে সতিনীৰ জী তেজীমলাক নিষ্ঠুৰভাৱে হত্যা কৰিছে। 'তেজা আৰু তুলাঁৰ মাহীমাকেও সতিনীৰ জীয়েকৰ প্ৰতি হি আচৰণ কৰিছে তাত, নাৰীৰ ঈৰ্ষাপৰায়ণ মনোভাৱে প্ৰকাশ পাইছে। সাধুকথাসমূহত পতিব্ৰতা নাৰী, সহজ-সৰল ধৰ্মপৰায়ণা নাৰী, দয়ালু, পৰোপকাৰী নাৰী চৰিত্ৰৰো সমাৱেশ ঘটিছে। যি নহওক লোকসাহিত্যৰ সমল কেন্দ্ৰস্বৰূপ বেজবৰুৱাৰ 'বুঢ়ী আইৰ সাধু'ত নাৰী চৰিত্ৰসমূহ নিজা গুণ আৰু বৈশিষ্ট্যৰে জিলিকি আছে।

সজ বাক্য :

: সমালোচনা কৰিবলৈ যোগ্যতা নালাগে, কিন্তু সমালোচিত হ'বলৈ যোগ্যতা লাগে ।

— নেলচন মেণ্ডেলা

: পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ সুন্দৰ বস্তুটো হৈছে ফুল, কিন্তু তাৰ শিপা মাটি আৰু গোবৰতহে থাকে ।

— ডি. এইচ লৰেন্স

: নিজে আনন্দিত হ'বৰ বাবে আনক আনন্দ দিব পাৰিব লাগিব ।

— মাৰ্ক টুৱেইন

: প্ৰত্যেক দিনাই জীৱনৰ শেষ দিন বুলি কাম কৰি যোৱা ।

— জিম কৰবেট

: পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ বেয়া কাম হ'ল আনৰ দুনাম বেয়া কৰাটো

— ৰামকৃষ্ণ

শিশুৰ চৰিত্ৰ গঠনত মাতৃৰ ভূমিকা

প্ৰণামী বৰা
প্ৰথম ষাণ্মাসিক

শিশুসকল দেশৰ মানৱ সম্পদ। এই সম্পদসমূহক উপযুক্ত শিক্ষাই সুপ্ত প্ৰতিভাসমূহ জাগ্ৰত কৰি শাৰীৰিক, মানসিক, আৱেগিক গুণসমূহৰ বিকাশ ঘটাই নিজকে এজন সক্ষম ব্যক্তি হিচাপে সমাজত পৰিচয় কৰাই দিব পৰাটো এগৰাকী সুস্থ মাতৃৰ মহান দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য। শিশুৰ প্ৰতিভা বিকাশত মাতৃৰ শিক্ষাও অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ।

এটা শিশুৰ বাহ্যিক আৰু আভ্যন্তৰীণ অৰ্থাৎ মানসিক স্বাস্থ্য আৰু চৰিত্ৰ গঠন হয় শিশু অৱস্থাৰ পৰাই। শিশু বিশেষজ্ঞসকলৰ মতে শিশুৰে জীৱনৰ প্ৰথম পাঁচ বছৰৰ ভিতৰতে মগজুৰ সম্পূৰ্ণ বিকাশ ঘটাই তাক ডাঙৰকৈ কাৰ্যকৰী কৰাত সহায়। শিশুকালৰ সেই পাঁচটা বছৰ শিশু এটাৰ বাবে শিক্ষাৰ এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ অধ্যায় আৰু সেই শিশুটোৰ সেই সময়ৰ বিশ্বাসযোগ্য আৰু ভৰসাৰ গুৰু হ'ল মাতৃগৰাকী। এটি সন্তান মাতৃৰ গৰ্ভত থিতি লোৱাৰ পৰা জন্ম হোৱালৈ মাতৃগৰাকীৰ চিন্তা-ধাৰা আৰু মানসিকতাৰ সম্পূৰ্ণ প্ৰভাৱ শিশুটিৰ ওপৰত পৰে। শিশুৰ নৈতিক, মানসিক আৰু আধ্যাত্মিক প্ৰতিভা বিকাশত মাতৃগৰাকীৰ ত্যাগৰ প্ৰতীক হ'ব লাগিব। মাতৃগৰাকী ধৈৰ্যশীল, কষ্টসহিষ্ণুতা, সত্যবাদিতা, নিয়মানুবৰ্তিতা, অনুশাসনপ্ৰিয়তা, আদি গুণৰ অধিকাৰী হৈ সুযোগ্য সন্তানৰ মাতৃ হ'ব লাগিব। মাতৃগৰাকীৰ গাত অন্তৰ্নিহিত হৈ থকা গুণসমূহে শিশুৰ মনত সুস্থ নৈতিক জীৱনৰ বীজ অংকুৰিত কৰিব পাৰে। কেতিয়াবা মাতৃসকলৰ অকৰ্মণ্যতা অহংকাৰী স্বভাৱে শিশুসকলৰ জীৱনলৈ অন্ধকাৰ নমাই আনিব পাৰে।

প্ৰকৃততে ঘৰখনে হৈছে শিশু শিক্ষাৰ একমাত্ৰ কঠিয়াতলি। শিশুসকলে বাস্তৱ জ্ঞান

লাভ কৰে ঘৰখনৰ পৰিয়াল অৰ্থাৎ মাতৃগৰাকীয়ে দেখুওৱা আচৰণৰ পৰা। শিশুসকল হৈছে অনুকৰণপ্ৰিয়। নিজৰ সন্তানসকলক নৈতিক আৰু আধ্যাত্মিক শিক্ষাৰে পৰিপুষ্ট কৰি তুলিবলৈ ঘৰুৱা পৰিৱেশ সৰ্বাংগসুন্দৰ হ'ব লাগিব। ক্ষমা, দয়া, প্ৰেম, সৎ চিন্তা আদিৰ গৰাকী হৈ নিজৰ সন্তানসকলক সৎ পথেৰে পৰিচালিত কৰিব পৰাটোহে হ'ল এগৰাকী মাতৃৰ জীৱনৰ সাৰ্থকতা।

—— • • • ——

" জীৱনৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰশ্নবোৰৰ-
উত্তৰ নোপোৱাকৈয়ে মানুহে-
এদিন পৃথিৱীৰ পৰা
বিদায় ল'বলগা-
হয়। "

হোমেন বৰগোহাঞি
"মোৰ হৃদয় এখন যুদ্ধক্ষেত্ৰ"

— ডাকৰ বচন —

আগবাৰী শুৱনি কাকিনী তামোল
পাছবাৰী শুৱনি পাণ
বৰঘৰ শুৱনি জীয়ৰী ছোৱালী
উলিয়াই দিবলৈ টান।

মাটি কিনিবা চিতা বান্ধনী
গৰু কিনিবা গাই;
ছোৱালী আনিবা এলাই জাবৰি -
ঘৰখন ৰাখিব তাই -

আইৰ ঘৰলৈ যাম, দুয়োহাতে খাম
বিধিয়ে বোলে মইও লগতে যাম।

নাৰীৰ হাতে নাৰীৰ সৃষ্টি

পুনম ৰজক
তৃতীয় ষাণ্মাসিক

অসমীয়া সাহিত্যত নাৰীৰ লেখাসমূহৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ স্থান আছে। নাৰী লেখিকাসকলে সাহিত্যৰ বিভিন্ন দিশ যেনে - কবিতা, উপন্যাস, গল্প, নাটক আদি ৰচনা কৰি অসমীয়া সাহিত্যক ঐশ্বৰ্যময় কৰি তুলিছে। সাহিত্যৰ সকলো দিশতে এটি প্ৰধান আলোচনাৰ বিষয় বুলি ধৰা হয় নাৰীৰ চৰিত্ৰ চিত্ৰণক। সাধাৰণতে নাৰী হয় পুৰুষৰ তুলনাত অধিক ৰহস্যময় মনৰ গৰাকী। নাৰীৰ মনোজগতৰ বিভিন্ন আশা-আকাংক্ষা, অধিকাৰ আৰু সমস্যাসমূহৰ বিষয়ে চিন্তা আৰু ব্যাখ্যা কৰাৰ অৱকাশ তুলনামূলক ভাৱে বেছি। সমাজৰ বিচিত্ৰ পটভূমিত নাৰীক লৈ যি দ্বন্দ্ব আৰু সংঘাতৰ সৃষ্টি যুগে যুগে হৈ আহিছে; সেই সমূহকে বিষয়বস্তু হিচাপে আলম কৰি বিভিন্নধৰণৰ সাহিত্য বিশেষকৈ উপন্যাস ৰচনা কৰা হৈছে।

অসমীয়া সাহিত্যত মহিলা লেখিকাসকলৰ আগমন পুৰুষ লেখকসকলতকৈ বহু পিছত। বিশেষকৈ পুৰুষপ্ৰধান সমাজব্যৱস্থা, নাৰীসকলৰ উপযুক্ত শিক্ষাৰ অভাৱ, বাল্যবিবাহ, সমাজৰ অযুক্তিকৰ ৰীতি-নীতি আদিৰ দৰে এশ এবুৰি বান্ধৰ মাজৰ পৰা ওলাই সাহিত্য ক্ষেত্ৰত ভৰি দিয়াৰ কথা ভাবিবলৈ নাৰীসকলে সাহস কৰা নাছিল। সেয়ে প্ৰাচীন যুগৰ

পৰা ঊনবিংশ শতিকাৰ আশী দশকৰ পৰা লেখিকাসকলৰ আগমন ঘটিছে। কিন্তু তেতিয়াৰ পৰাই বৰ্তমানলৈকে অগণনীয় লেখিকাৰ আবিৰ্ভাৱ হোৱা বুলি কোৱা টান। তথাপি ঊনবিংশ শতিকাৰ আশী দশকৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে এগৰাকীও প্ৰভাৱশালী লেখিকা আমাৰ দৃষ্টিগোচৰ নহয়।

অসমীয়া উপন্যাস ৰচনাৰ প্ৰথম অৱস্থাত অসমীয়া নাৰীৰ ভূমিকা লোনপটীয়া। যোগ-প্ৰথমে উপন্যাস ৰচনা কৰিবলৈ ওলাই অহা প্ৰথম নাৰীগৰাকী পদ্মাৱতী দেৱী ফুকননী। ইয়াৰ পাছৰে পৰা অসমীয়া সাহিত্যত নাৰীৰ সৃষ্টি খুব সুন্দৰকৈ দেখিবলৈ পোৱা যায়। নাৰীৰ দ্বাৰা সৃষ্ট সাহিত্য আৰু পুৰুষসৃষ্ট সাহিত্যৰ মাজৰ প্ৰভেদ লক্ষণীয়।

সাম্প্ৰতিক সময়ৰ উপন্যাসসমূহত বিনাসংকোচে আৰু সাহসেৰে নাৰীয়ে নিজৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ বাবে পুৰুষৰ বিৰুদ্ধে থিয় দিছে। ৰত্নাদত্ত, অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰী, অৰূপা পটঙ্গীয়া কলিতা, ৰীতা চৌধুৰী আদি ঔপন্যাসিকাই নাৰীৰ অস্তিত্ব সুন্দৰ ৰূপত ফুটাই তুলিছে। নাৰীৰ উপন্যাসত নাৰীৰ জীৱনসত্তা, সংগ্ৰাম, নাৰী স্বাৱলম্বিতা আদি দিশবোৰ সুন্দৰকৈ প্ৰতিফলিত হৈছে।

অন্তৰীক্ষত ভাৰতৰ প্ৰথমগৰাকী মহাকাশচাৰী

গীতাশ্ৰী দত্ত
তৃতীয় ষাণ্মাসিক

পৃথিৱীখন বিশ্ব-ব্ৰহ্মাণ্ডৰ এটা ক্ষুদ্ৰ অংশ। পৃথিৱীখন এৰি আমাৰ চাৰিওফালে জুৰি আছে অসীম মহাকাশখন। এই মহাকাশখনৰ বিষয়ে জানিবলৈ মানুহে নানা বাস্তৱ-অবাস্তৱ কল্পনা কৰিছিল। লাহে লাহে মানুহে মহাকাশৰ বিষয়ে জানিবলৈ মানুহ তাতে পঠিয়াবলৈ চিন্তা চৰ্চাৰ আৰম্ভ হয়। বিংশ শতাব্দীৰ আৰম্ভণিৰ পৰা মহাকাশৰ বিষয়ে জানিবলৈ যথেষ্ট পৰীক্ষা-নিৰীক্ষা চলোৱা হয়। ১৯৬১ চনৰ ১২ এপ্ৰিলত ভষ্টক-১ নামৰ মহাকাশযানখনত প্ৰথমবাৰৰ বাবে এজন মহাকাশচাৰী প্ৰেৰণ কৰি ইতিহাস ৰচনা কৰিছিল।

মহাকাশযানেৰে পৃথিৱী প্ৰদক্ষিণ কৰা প্ৰথমগৰাকী মহিলা মহাকাশচাৰী কল্পনা চাওলা। চন্দ্ৰত অৱতৰণ, মংগল গ্ৰহত জীৱনৰ উৎসৰ সন্ধান আৰু মহাকাশৰ ঐতিহাসিক স্থানত সকলো ক্ষেত্ৰতে নাৰী ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত হৈ আছে। নাছাৰ বিভিন্ন মহাকাশ অভিযানৰ সফলতাত ভাৰতৰ প্ৰথমগৰাকী মহিলা মহাকাশচাৰী কল্পনা চাউলাৰ অৱদান যথেষ্ট।

১৯৬২ চনৰ ১৭ মাৰ্চ তাৰিখে ভাৰতৰ কৰ্ণাল নামে ঠাইত কল্পনা চাওলাৰ জন্ম হৈছিল। তেওঁ সৰুৰে পৰা বিজ্ঞান বিষয়ত বেছি গুৰুত্ব দিছিল। কল্পনা চাওলাই সৰুৰে-পৰা সপোন দেখিছিল মহাকাশ যানেৰে পৃথিৱী প্ৰদক্ষিণ কৰা। কল্পনাই সপোন বাস্তৱ-কৰাৰ আশাৰে ১৯৭৬ চনত চণ্ডীগড়ত থকা পাঞ্জাব ইঞ্জিনিয়াৰিং কলেজত নামভৰ্তি কৰে। অসীম ইচ্ছাৰগৰাকী কল্পনা এদিন স্নাতক হৈ ওলায়। ১৯৮৮ চনত কলৰিজ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা ডক্টৰেট ডিগ্ৰী লাভ কৰে। আমেৰিকাত নাছাই কলম্বিয়া নামেৰে মহাকাশযান নিৰ্মাণ কৰে। সেই যানখনতে দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে কল্পনা চাওলাই ২০০৩ চনৰ জানুৱাৰীৰ ১৬ তাৰিখে মহাকাশলৈ উৰা মাৰে। মহাকাশত সকলো গৱেষণা পৰীক্ষা নিৰীক্ষা কৰি সুচাৰুৰূপে ঘূৰি অহাতে মাত্ৰ ১৬ মিনিটত তেওঁলোকৰ সপোন এটি চূৰমাৰ হয়। কল্পনা চাওলাৰ লগতে ছয়জন মহাকাশচাৰীৰ মৃত্যু হয়। তেওঁৰ মৃত্যুৰ পাছত নাছাই মৰণোত্তৰভাৱে কল্পনা চাওলাক Congressional Space Medal of Honor, নাছাৰ মহাকাশ উৰণ পদক আৰু নাছাৰ বিশিষ্ট সেৱা পদক প্ৰদান কৰা হৈছে। ভাৰতৰ এগৰাকী সুদক্ষ মহাকাশচাৰী সন্মানাৰ্থে এনেমান পথ, বিশ্ববিদ্যালয় আৰু প্ৰতিষ্ঠানত তেওঁ নামেৰে নামকৰণ কৰা হৈছে।